நூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம்.

(வைசம்பாயனர், அரக்குமாளிகை கொளுத்திய கதையைச் சுருக்க மாகச் சொன்னபிறகு ஜனமேஜயர் கேட்டதன்மேல், விரிவாகச் சொல்லத் தொடங்கியதும், துரியோதனனுக்கும் த்ருதராஷ்டிரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதமும்.)

பரதஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! துரியோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலன்புத்திரனான சகுனியும் துச்சாஸனனும் ஆகிய அந்த நால்வரும் கணிகருடைய அபிப்பிராயம் முழுதும் கேட்ட பிறகு, ஒருகால் ஆலோசனைசெய்தனர். அவர்கள் கௌரவனாகிய, த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் ஸம்மதம்பெற்றுக்கொண்டு குந்தியையும் அவள் புத்திரர்களையும் எரித்துவிடவேண்டுமென்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டனர். இங்கிதத்தையும் கருத்தையும் அறிந்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கிறவராகிய விதுரர் கெட்ட நினைவுள்ள அந்நால்வருடைய அந்த ஆலோசனையையும் அவர்களின் நடை அல்லது நோக்கத்தினாலேயே தெரிந்துகொண்டார். பிறகு, அறியவேண்டியவற்றைப் புத்தியில் அறிந்துகொண்டவரும் பாண்டவர்களின் நன்மையில் ஊக்கம் வைத்த

வருமாகிய குற்றமற்ற விதுரர், குந்தியோடும் அவள்புத்திரர்களோடும்கூட ஓடிப்போவதைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்து, உடனே யந்திரங்களோடுகூடியதும், காற்றுக்கும் அலைகளுக்கும் அசையாததும், கொடிகள்கட்டியதுமாகிய திடமானகப்பலைச் செய்வித்துக் குந்தியைநோக்கி, 'இந்தத்திருதராஷ்டிரன் இந்தக்குலத்தின் கீர்த்தியையும் ஸந்தான அபிவிருத்தியையும்அழிப்பதற்கு விபரீத புத்தியோடு பிறந்திருக்கிறான். அழியாப்பயனுள்ள தர்மத்தை இவன் விட்டுவிடுகிறான். இந்தக்கப்பல் அலைகளுக்கும் காற்றுக்கும் தாங்கக்கூடியதாக ஜலமார்க்கத்தில் விடப்பட்டிருக்கிறது. மேன்மையுள்ளவளே! இதனாலேதான் நீயும் உன்புத்திரர்களும் காலபாசத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுவீர்கள்' என்றுசொன்னார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! புகழ்பெற்ற குந்தி அதைக்கேட்டுத் துயரமுற்றவளாகத் தன்புத்திரர்களுடன்கூட அந்தக்கப்பலிலேறிக் கங்கையிற்சென்றாள். பிறகு, விதுரர்சொற்படி பாண்டவர்கள் கப்பலைவிட்டுவிட்டுக் கௌரவர்கள்கொடுத்த தனத்தையெடுத்துக்கொண்டு தங்களுக்கு க்ஷேமமானவனத்திற் பிரவேசித்தனர். ஏதோ காரணம்பற்றிவந்தவளும் ஐந்துபுத்திரர்களையுடையவளும் நிரபராதையுமான ஒரு வேடச்சி தன்புத்திரர்களுடன் அந்த அரக்குமாளிகையில் கொளுத்தப்பட்டாள். அந்த இழிந்தமிலேச்சனை புரோசனனென்னும் பாபிஷ்டனும் அந்த அரக்குமாளிகையில் எரிக்கப்பட்டான். கெடுநினைவுள்ள த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களும் அவரைச்சேர்ந்தவர்களும் மோசம்போயினர். விதுரருடைய அவ்வகையான ஆலோசனையினால் மஹாத்மாக்களாகிய குந்திபுத்திரர்கள் ஜனங்களுக்குத்தெரியாமலே தாயாருடன்கூட அபாயமில்லாமல் விடுபட்டனர். பிறகு, வாரணாவதமென்று பெயர்பெற்ற அந்தநகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் அரக்குமாளிகை எரிந்ததைக்கண்டு துக்கத்துடன் அழுதனர். அவர்கள், திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கு, 'கௌரவராஜாவே! உன்பெருவிருப்பம் நிறைவேறியது; பாண்டவர்களை எரித்துவிட்டாய்; பூர்ணமனோரதனாக இருந்து உன்புத்திரர்களுடன் ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கலாம்' என்று சொல்லி ஹஸ்திநாபுரத்திற்கு நடந்ததைநடந்தபடி தெரிவிப்பதற்கு மனிதர்களை அனுப்பினர். த்ருதராஷ்டிரன் தன்புத்திரனான துரியோதனனுடன் அதைக்கேட்டு வ்யஸனப்பட்டுக்கொண்டு பந்துக்களுடன்கூடப் பாண்டவர்களுக்குப் பிரேதகாரியங்களைச் செய்தான். விதுரரும் குருஸ்ரேஷ்டரான பீஷ்மரும் அவ்வாறேசெய்தனர்" என்று வைசம்பாயனர்சொல்ல, அவரைப்பார்த்து, ஜனமேஜயர், "பிராம்மணோத்தமரே! இந்த

மிக்ககொடியசெய்கை அந்தத் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுக்குக் கொடியவரானகணிகரால் உபதேசிக்கப்பட்டது. அரக்குமாளிகை கொளுத்தினதையும் பாண்டவர்கள் விடுபட்டதையும்பற்றியே மறுபடியும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அதை நடந்தவாறு சொல்லும். எனக்கு மிக்கவிருப்பம் இருக்கிறது" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"ராஜரே! வீரரே! அரக்குமாளிகை எரிந்துபோனதையும் பாண்டவர்கள் விடுபட்டதையும்பற்றி நான் விரிவாகச்சொல்லு கிறேன்; கேளும். கணிகர்போனபிறகு, ராஜாவாகியதுரியோத னன் திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து,'பாண்டவர்களால் நமக்குப் பய முண்டாகும். அவர்களைத்தக்க உபாயத்தினல் நீர் வாரணவதநக ரம்செல்லும்படி அனுப்பிவிடும்' என்றுசொன்னான். த்ருதராஷ் டிரன் தன்மகன் சொன்னசொல்லைக்கேட்டுச் சற்றுநேரம் ஆராய் ந்து உடனே துரியோதனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினன்: 'பாண்டு எப்போதும் தர்மந்தவருதவனுகவும் தன்சுற்றத்தார் எல்லாருடையவிஷயத்திலும் நியாயப்பிரகாரமே நடப்பவனுகவும் என்விஷயத்தில் விசேஷமாகத் தர்மத்தை அனு சரித்தவனுகவுமிருந்தான். போஜனம் முதலியவற்றில் ஒன்றையும் தனக்கு வேண்டியதாக அவன் அறிந்ததில்லை. அவன் தர்மத் தின்நியமத்தைவகித்து எப்போதும் ராஜ்யவிஷயத்தை எனக்குத் தெரிவிப்பான். அவனுடையபுத்திரனும் பாண்டு எவ்வாறோ அவ் வாறே தர்மத்தையே பெரிதாகக்கொண்டவன்; குணங்கள்நிரம் பினவன்; உலகத்தில் க்யாதிபெற்றவன்; பூருவம்சத்தாராலும் நன்ருக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிருன். அவனுக்குப் பிதிர்பிதா மஹர் பரம்பரையாகவந்த இந்தராஜ்யத்தைவிட்டுப் பலவந்தமாக விலக்குவதற்கு நம்மால் எவ்வாறுமுடியும்? அவனுக்கு ஸகாயர் களும் விசேஷமாக இருக்கின்றனர். ஏனெனில், மந்திரிகள் பாண்டுவினல் ஆதரிக்கப்பெற்றவர்கள்; சேனையும் எந்தக்காலத்தி லும் போஷிக்கப்பட்டது. அவர்களின்புத்திரர்களும் பௌத்திரர் களும்கூட விசேஷமாகப் போஷிக்கப்பட்டவர்கள். குழந்தாய்! பாண்டுவினல் முன்னே ஆதரிக்கப்பட்ட அந்தநகரத்துஜனங்கள் யுதிஷ்டிரனுக்காக நம்மையும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களையும் ஏன் கொல்லார்கள்?' என்ருன்.

அதற்குத் துரியோதனன், 'தந்தையே! நீங்கள்சொன்னது சரி. நம்மிடத்தில் ஏற்பட்ட குறைவைக்கண்டுதான் மந்திரிகளெல் லாரையும் திரவியங்களினுலும் வெகுமதிகளினுலும் நான் சிறப்பித் திருக்கிறேன். அவர்கள் நமக்கு முக்கியமானஸகாயர்களாயிருப்ப

ரென்பது நிச்சயம். ராஜரே! எல்லாப்பொருள்களும் மந்திரிக களும் இப்போது என்ஸ்வாதீனத்திலிருக்கின்றனர். ஆதலால், நீர் பாண்டவர்களை நயமானஉபாயத்தினுல் உடனே வாரணுவதநகரத் துக்குப் பிரயாணப்படுத்தவேண்டும். பாரதராஜரே! இராச் சியம் எப்போது என்னிடத்தில் நிலைத்திருக்குமோ அப்போது குந்தியும் தன்புத்திரர்களுடன் மறுபடிவரலாம்' என்றுசொன் ஞன். த்ருதராஷ்டிரன், 'துரியோதனு! இந்தஆலோசனை என் உள்ளத்திலும் விடாமலிருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனுல், இந்த எண்ணம்கெடுதலாதலின் நான் வெளிப்படுத்தாமலிருக்கிறேன். குந்திபுத்ரர்களை ஊரைவிட்டுப் புறப்படுத்துவதைப் பீஷ்மர், துரோணர், விதுரன், கிருபர் முதலியயாரும் ஒருபோதும் ஸம் மதிக்கமாட்டார்கள். புத்ரனே! குருவம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்களுக் குப் பாண்டவர்களும் நாமும் ஸமந்தானே. தர்மமுள்ளவர்களும் நல்ல மனமுள்ளவர்களுமாகிய இவர்கள் வித்தியாஸம் நினைக்க மாட்டார்கள். குழந்தாய்! அப்படிச்செய்கிற நம்மை இந்த மஹா த்மாக்களான கௌரவர்களும் மற்றஉலகத்தாரும் எவ்வாறு கொல்லாமல்விடுவார்கள்?' என்று கேட்க, துரியோதனன், 'பீஷ்மர் எப்போதும் எந்தப்பக்கமும்சாராமல் நடுநிலையில்நிற் பவர். துரோணபுத்ரர் என்பக்ஷத்திலிருப்பவர். புத்ரரிருக்கும் பக்ஷத்தில் துரோணரிருப்பாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. சரத்வா னுடைய புத்திரராகியகிருபரும், துரோணரும் துரோணபுத்திரரும் சேர்ந்திருக்குமிடத்திலேதான் சேருவார். அவர் துரோணரை யும் தம்மருகரையும் ஒருபோதும் விட்டிரார். விதுரர் திரவிய சம்பந்தத்தினுல் நமக்குக்கட்டுப்பட்டவர்; இரகசியமாக எதிரி களுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறுர். அவர் ஒருவர்மட்டும் பாண்டவர் களுக்காக நம்மையெதிர்த்துப் பீடிக்கவல்லவரல்லர். நீர் மிகுந்த துணிவுடன் பாண்டவர்களைத் தாயாருடன் புறப்படுத்தலாம். அவர்கள் இப்போதே வாரணுவதம்போவதற்கு என்னஉபா யமோ அதைச்செய்யும். உறக்கமில்லாமற்செய்வதும் நெஞ்சில் ஆணிஅடிக்கப்பட்டதுபோல் பொறுக்கக்கூடாததுமாக விருத்தி யடைந்திருக்கும் சோகமென்னும் அக்னியை இந்தச் செய்கை யினுல் அவித்துவிடும்' என்றுசொன்ஞன்.

நூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.
ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் ராஜ்யத்தின்அங்கத்தினரைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டபிறது வாரணவதத்திற்குப்போகும்படி பாண்டவர் களுக்குத் திருதராஷ்டிரன் அனுமதிகொடுத்தது.)

பிறகு, ராஜாவாகிய துரியோதனன், தன்ஸஹோதரனாகிய யுயுத்ஸுவென்னும் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரன்ஒருவன்தவிர மற்றத் தம்பிகளுடன்கூட மந்திரிகளெல்லாரையும், திரவியத்தையும் கௌரவத்தையும்கொடுப்பதனால் காலக்கிரமத்தில்வசப்படுத்திக்கொண்டான். நிபுணர்களாகியசிலமந்திரிகள் த்ருதராஷ்டிரனால் ஏவப்பட்டு வாரணவத நகரம் அழகாயிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்லலாயினர்: 'எல்லாரத்னங்களும்நிரம்பினதும் புண்ணியக்ஷேத்ரமும் மனத்திற்கினியதுமாகிய வாரணவதநகரத்தில் சிவபெருமானுக்கு மிகப்பெரிய ஓர்உத்ஸவம் இப்பூமிக்குள் மிக்கஅழகாக நடக்கப் போகிறது' என்று த்ருதராஷ்டிரன்சொல்லின்மேல் பிரஸ்தாவங்கள்செய்தனர். ராஜரே! அழகான வாரணவதநகரத்தைப்பற்றி அவ்வாறாகச்சொன்னபோது பாண்டவர்களுக்கு அங்கேபோவதில் எண்ணமுண்டாயிற்று. அவர்களுக்கு விருப்பமுண்டாயிருக்கிறதென்று தெரிந்தபோதே அம்பிகாபுத்திரனான த்ருதராஷ்டிர மஹாராஜன் பாண்டவர்களிடம்வந்து, 'நீங்கள் இவ்விடத்தில் சாஸ்திரங்களைப் பூர்ணமாகக்கற்றுணர்ந்தும், துரோணரிடமிருந்தும் சரத்வானுடையபுத்ரராகிய கிருபரிடமிருந்தும் அஸ்த்ரவித்தையை அப்பியஸித்தும், எல்லாவித்தைகளிலும் நிபுணர்களாய்க் கிருதார்த்தர்களானீர்கள். குழந்தைகாள்! இவ்வாறுநடந்தபின், எப்போதும் ராஜ்யரக்ஷணத்தையும் வியவஹாரம்பார்ப்பதையும் ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்வதையும்பற்றி நானே பூர்ணமாகக் கவனித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்தஜனங்கள் உலகத்தில் வாரணவதநகரம் மிக்க அழகியதென்று எனக்குப் பிரதிதினமும் பலமுறை சொல்லுகிறார்கள். குழந்தைகளே! இப்படிக் கிருதார்த்தர்களான நீங்கள் வாரணவதத்தில்நடக்கும் உத்ஸவத்தை (ப்பார்க்க) விரும்புவீர்களாயின் சேனைகளோடும் பந்துக்களோடும் (சென்று) தேவர்களைப்போல் அங்கே விளையாடிக்கொண்டிருங்கள். தேவர்களைப்போல் அழகான ரூபமுள்ள நீங்கள் பிராம்மணர்கள் பாடகர்கள் அனைவருக்கும் ரத்னங்களை யதேஷ்டமாகக்கொடுங்கள். இவ்வாறு கொஞ்சகாலம் வினோதமாக இருந்து மிகுந்தஸந்தோஷத்தைஅனுபவித்து மறுபடியும் ஸுக

மாக இந்த அஸ்தினபுரத்துக்குவரலாம். ராஜ்யரக்ஷணத்தைக் கவனித்து அங்கேயே வாஸஞ்செய்யுங்கள். வீரர்களே! உங்களுக்கு அங்கே வேறுபாடு ஒன்றுமிராது' என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர் த்ருதராஷ்டிரனுடைய அந்தக்கருத்தையும் தமக்கு ஸஹாயம் யாருமில்லாமலிருப்பதையும் தெரிந்துகொண்டு 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவனுக்கு மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் சந்தனுபுத்திரரான பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானான விதுரரையும் துரோணரையும் பாஹ்லீகனையும் கௌரவனானஸோமதத்தனையும் கிருபரையும் ஆசாரியபுத்திரரான அசுவத்தாமாவையும் பூரிஶ்ரவஸையும் கௌரவிக்கத்தக்கவர்களான மற்றமந்திரிகளையும் தபோதனர்களான பிராமணர்களையும் புரோகிதர்களையும் நகரத்துஜனங்களையும் புகழ்பெற்ற காந்தாரியையும் தாய்மாரனைவரையும் விதுரருடைய ஸ்திரீகளையும் மரியாதைசெய்து துக்கத்துடன் மெல்லமெல்லப் பின்வரும்சொல்லைச் சொல்லலானார்:

'திருதராஷ்டிரர்கட்டளையினால் நாங்கள் இனத்தாருடன்கூட அழகியதும் ஜனங்கள்நிரம்பினதுமாகிய அந்த வாரணாவதநகரத்துக்குப்போகிறோம். நீங்களெல்லோரும் உள்ளமகிழ்ந்து எங்களுக்கு நல்ல சொற்களைச்சொல்லுங்கள். உங்கள் ஆசீர்வாதங்களினால் காப்பாற்றப்பட்ட எங்களைத் துன்பம்பீடிக்காது' என்றார். பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தக்கௌரவர்களனைவரும் மலர்ந்தமுகமுள்ளவர்களாகி, 'பாண்டுபுத்திரர்களே! நீங்கள் வழியிற்போகும்போதும் மற்ற எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாத் தெய்வங்களாலும் க்ஷேமமாயிருக்கக்கடவீர்கள். எவ்வகையிலும் ஒருதீங்கும் வராமலிருக்கக்கடவது' என்று பாண்டவர்களை ஆசீர்வதித்தனர். ராஜ்யம் திரும்பவும் கிடைக்கும்படி ஆசீர்வாதம் செய்யப்பட்ட பாண்டவர்கள் உடனே எல்லாக்காரியங்களையும் முடித்துக்கொண்டு வாரணாவதத்திற்குப் புறப்பட்டனர்.

நூற்றைம்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கட்டளையினால் புரோசனன் வாரணாவதத்தில் அரக்குமாளிகை கட்டியது.)

பாரதரே! த்ருதராஷ்டிரனால் பாண்டவர்கள் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டபோது, துராத்மாவான துரியோதனன் மிகுந்தஆனந்தம்

அடைந்தான். பிறகு, சகுனியும் கர்ணனும் துரியோதனனும் குந்தியையும் அவள் புத்திரர்களேயும் எரித்துவிட ஆலோசனைசெய்தனர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்தத் துராத்மாவாகிய த்ருதராஷ்டிரபுத்திரன், அவர்களுடன் ஆலோசனைசெய்து புரோசனனென்னும் மந்திரியை ஏகாந்தமாக அழைத்து அவன் வலக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானுன்:

'அன்பனுன புரோசனு! தனம்நிரம்பின இந்தப்பூமி என்னுடையதாக ஆகும்படி நீ கவனிக்கவேண்டும். நான் உன்னுடன் கலந்து மந்திராலோசனைசெய்வதுபோலச் செய்யத்தக்க அதிக நம்பிக்கையுள்ளசினேகிதன் உன்னைவிட எனக்கு வேறெருவனுமில்லை. நண்பனே! என் இரகசியத்தையும் காப்பாற்று; என் எதிரிகளேயும் நல்ல உபாயத்தினுல்களைந்துவிடு; நான்சொல்வதைச் சரியாகச்செய். பாண்டவர்கள் த்ருதராஷ்டிரராஜாவினுல் வாரணுவதத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றனர்; த்ருதராஷ்டிரருடைய கட்டளைப்படி உத்ஸவத்தில் மகிழ்ந்துகொண்டிருப்பர். கோவேறு கழுதைகள்கட்டி விரைவாகச்செல்லத்தக்க தேரிலேறி இப்போதே நீ வாரணுவதம் சேரும்படி முயற்சி செய்யக்கடவாய். நீபோய் வாரணுவத நகரத்தின்ஸமீபத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அங்கே ஒன்றுக்கொன்று எதிராக நாலு சபாமண்டபங்களமைந்த சதுஸ்ஸாலமென்னும் பெருவிலைபெற்றகிருகத்தைச் சிறந்தபிராகாரத்தினுல் சூழப்பட்டதாகச் செய்விக்கக்கடவாய். சணல் குங்கிலியமுதலான தீப்பிடிக்கத்தக்க சரக்குகள் இவ்வுலகத்தில் என்ன என்ன உண்டோ அவற்றையெல்லாம் அதில் சேர்ப்பிக்கக்கடவாய். விழல், மெழுகு, நெய், எண்ணெய், கொழுப்பு, மிகுதியான அரக்கு இவைகளோடு மண்ணைக்கலந்து சுவர்களில்பூசும்படிசெய்வி. சணல், எண்ணெய், நெய், அரக்கு, மரங்கள் இவற்றையெல்லாம் அந்தக் கட்டிடத்தில் எல்லாப்புறங்களிலும்சேர்ப்பிக்கக்கடவாய். அரக்கு, சணல், தேன்மெழுகு, மண் இவைகளால் பூசப்பட்ட (உத்தரம் முதலிய) பெருமரச் சாமான்களைப் பாண்டவர்களும் மற்ற மனிதர்களும் பரிசோதித்துப் பார்த்தபோதிலும் அஃது அக்னிக்காகச்செய்த காரியமென்று கண்டுபிடிக்காமலிருக்கும்படி அந்தக் கட்டிடத்தில் சீக்கிரம் சேர்ப்பிக்கக்கடவாய். இவ்வாறு கட்டப்பட்ட அந்த வீட்டில் அந்தப் பாண்டவர்களையும் குந்தியையும் அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களையும் மிகுந்த மரியாதை செய்து வசிக்கும்படி செய்வாயாக. என் தகப்பனுருக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படியாகப் பாண்டவர்களுக்கு மேலான ஆஸனங்களையும் வாகனங்களையும் சயனங்களையும் ஏற்படுத்தவேண்டும். வாரணு

வத நகரத்திலுள்ளவர்கள் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கும்படியும் அந்தவாரணுவதநகரத்தில் பாண்டவர்கள் சங்கையின்றி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்படியும், குறித்தகாலம்வருகிறவரையில் எல்லாம்செய்யவேண்டும். அவர்கள் மிகவும் சங்கையற்று எங்கும் பயமின்றிப் படுத்திருப்பதையறிந்து அப்போதே நீ அந்த வீட்டின்வாயிலில் தீயைவைத்துவிடவேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் தகிக்கப்பட்டபோது பாண்டவர்கள் தங்கள் வீட்டிலேயே எரிக்கப்பட்டனரென்று நினைத்துப் பாண்டவர்களுக்காக ஜனங்கள் நம்மை ஒருபோதும் நிந்திக்கமாட்டார்கள்' என்றான். அந்தப் புரோசனன் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று துரியோதனனுக்கு உறுதியாகச் சொல்லிக் கோவேறுகழுதைகள்கட்டிய விரைவாகச் செல்லத்தக்க தேரின்மேலேறிப் புறப்பட்டான். ராஜரே! துரியோதனனுடைய அபிப்பிராயத்தில்நின்ற அந்தப் புரோசனன் துரிதமாகச்சென்று ராஜபுத்திரனான துரியோதனன் சொன்னபடி எல்லாவற்றையும்செய்தான். அந்தப்பாண்டவர்களுக்குக் கொடியவீட்டைக் கட்டுவித்தான்.

நூற்றைம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் வாரணுவதத்திற்குப்போதும்போது கூடவந்த நகரத்து ஜனங்களைத் திருப்பியனுப்பியதும், விதுரர் யுதிஷ்டிரருக்கு மிலேச்சபாஷையிற் சொன்ன உபதேசமும்.)

பாண்டவர்கள் காற்றைப்போல் வேகமான சிறந்தகுதிரைகள் பூட்டின தேர்களிலேறும்போது பீஷ்மர், ராஜாவாகிய த்ருதராஷ்டிரன், மஹாத்மாவாகிய துரோணர், கிருபர், விதுரர் இவர்களின் பாதங்களையும் இன்னும் அநேகம் பெரியோர்களுடைய பாதங்களையும் துக்கத்துடன் வந்தனஞ்செய்தனர். விரதம் தவறுதவர்களாகிய பாண்டவர்கள் இவ்வாறு பெரியோர்களான கௌரவர்களனைவரையும் நமஸ்காரஞ்செய்தும், தங்களுக்குச் சரிவயதாயிருப்பவர்களைத் தழுவிக்கொண்டும், சிறுவர்களால் வந்தனஞ்செய்யப்பட்டும், தாய்மாரனைவரையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டும், ஜனங்களெல்லாருக்கும் சொல்லிக்கொண்டும் வாரணுவதத்திற்குப் புறப்பட்டனர். சிறந்த புத்தியுள்ள விதுரரும் மற்றக்குருவம்சத்துத்தலைவரும் நகரத்து ஜனங்களும் வ்யஸனத்தினால்பீடிக்கப்பட்டுப்புருஷஸிம்மங்களான

பாண்டவர்களைப் பின்சென்றனர். அப்போது அவர்களில் சில பிராமணர்கள், பாண்டவர்கள் மிகவும் வ்யஸனப்பட்டதைக்கண்டு தாங்களும் மிகத்துயரமுற்றவர்களாகப்பயத்தைவிட்டு, 'கௌரவ வம்சத்து ராஜாவாகிய த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜா வித்தியாஸமாகப் பார்க்கிறான். அவன் எல்லாவகையிலும் மிக்கமந்தபுத்தியுள்ளவன். அவன் தர்மத்தைப்பார்க்கிறதில்லை. பரிசுத்தமானமனமுள்ள பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரும் பலவான்களில்சிறந்த பீமனும் தனஞ்சயனுமாகிய இந்தக்குந்திபுத்திரர்கள் யாருக்கும் தீங்கைக் கருதார். மஹாத்மாக்களும் மாத்ரிபுத்திரர்களுமாகிய நகுல ஸஹதேவர்கள் தீங்குசெய்வதேது? அவர்கள் தந்தையின் ராஜ்யத்தையடைந்திருப்பதை த்ருதராஷ்டிரன் பொறுக்கவில்லை. மிக்க பாபமான இந்தச்செய்கையைப் பீஷ்மர் எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்? அவர்களை நிஷ்காரணமாக நகரத்தைவிட்டு வெளிப்படுத்துவதை அவர் அங்கீகரிக்கிறாரே. சந்தனுவின்புத்திரனாகிய விசித்திரவீரியனும் ராஜரிஷியான பாண்டுவுமாகிய கௌரவ ஸ்ரேஷ்டர்கள் முன்னே நமக்குப் பிதாவைப்போலிருந்தனர். புருஷஸிம்மமாகிய அந்தப்பாண்டு தேவத்தன்மையையடைந்த பிறகு, பாலர்களான இந்த ராஜபுத்திரர்களின்மேல் த்ருதராஷ்டிரன் பொறாமைகொண்டிருக்கிறான். இதனை விரும்பாத நாம் அனைவரும் வீடுகளைவிட்டு இந்தச் சிறந்த நகரத்திலிருந்து யுதிஷ்டிரர் போகுமிடத்திற்குப்போவோம்' என்று சொன்னார்கள். அவ்வாறுபேசித் துக்கமுற்றிருந்த அந்தநகரத்துஜனங்களைப்பார்த்து, தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் தாமும் துக்கத்தினால்பீடிக்கப்பட்டவராய் மனத்திற்சிந்தையுற்றுச் சொல்லலானார்: 'பிதாவும் பூஜிக்கத்தக்கவரும் பெரியவரும் சிறந்தவருமாகிய ராஜா என்னசொல்லுகிறாரோ அதை நாங்கள் சங்கிக்காமற் செய்யவேண்டுமென்பது எங்களுடைய விரதம். நீங்கள் எங்களுக்கு வேண்டியவர்கள். நீங்கள் செல்லுங்கள். பிரதக்ஷிணஞ்செய்து எங்களுக்கு ஆசீர்வாதங்களினால் அனுக்ரஹஞ்செய்து தம்தம் வீடுகளுக்குப்போகத் திரும்புங்கள். உங்களால் எங்களுக்கு ஆகவேண்டிய காரியம் நேரிடும்போது எங்கள் விருப்பங்களையும் நன்மைகளையும் செய்யக்கடவீர்' என்றார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பட்டணத்து ஜனங்கள் அப்போதே பிரதக்ஷிணஞ்செய்து ஆசீர்வாதங்களினால் அவர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்து நகரத்துக்கே திரும்பிச்சென்றனர். பட்டணத்துஜனங்கள் திரும்பிப்போனபின், எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் பேசத்தெரிந்தவருமாகிய விதுரர், பேச்சையறிந்தவரும் சிறந்த

புத்தியுள்ளவரும் பாண்டவஶ்ரேஷ்டருமான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துப் பின்வரும் சொல்லைச்சொல்லலானார்:

'ராஜநீதிசாஸ்திரத்தையே தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் எதிரியின்புத்தியை எவனறிகிறானோ அவன் (அதனை) அறிந்த பின் இங்கே ஆபத்தைத்தாண்டத்தக்க உபாயத்தைச்செய்ய வேண்டும். லோஹத்தினால் செய்யப்படாமலே தேகத்தைச்சேதிக்கத்தக்க கூர்மையானஆயுதத்தை எவன் அறிந்து அதைத்தடுக்கும் உபாயத்தையும் அறிந்திருக்கிறானோ அவனைப் பகைவர் கொல்லார். சாடுகளையழிப்பதும் குளிரைப்போக்குவதுமாகிய (நெருப்பாகிய) ஒன்று, பெருங்காட்டில் வளைக்குள்வஸிக்கும் எலிமுதலியவற்றைத் தகிக்காதென்றறிந்து தன்னை எவன்காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறானோ அவன் ஜீவித்திருப்பான். கண்ணில்லாதவன் வழியையறியான். கண்ணில்லாதவன் திசைகளை அறியான். தைரியமில்லாதவன் ஐசுவரியத்தைப்பெறான். நான் இவ்வாறு அறிவித்ததைக்கொண்டு நீ தெரிந்துகொள். உலோகத்தினால் செய்யப்படாததும் பகைவர் பிரயோகிப்பதுமாகிய ஆயுதத்தையே மனிதன் [1] வாங்கிக்கொள்ளுகிறான். முள்ளம்பன்றி சுரங்கத்தில் புகுந்துகொண்டு தீயிலிருந்து தன்னைவிடுவித்துக்கொள்ளும். நடப்பவன் மார்க்கங்களையறிகிறான். நக்ஷத்திரங்களினால் திசைகளையறிகிறான். மனத்தினால் தன்னுடையஐம்புலன்களையும் அடக்குபவன் யாராலும் பீடிக்கப்படான்' என்றார். பாண்டுபுத்திரரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபோது வித்வான்களிற்சிறந்தவராகிய விதுரரைநோக்கி, 'தெரிந்தது' என்றே மறுமொழிசொன்னார். அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு உபதேசஞ்செய்து அவர்களைப்பிரதக்ஷிணமாகவந்து விடைகொடுத்து விதுரர் தம் கிருஹத்திற்குச்சென்றார். விதுரரும் பீஷ்மரும் நகரஜனங்களும் திரும்பிப்போனபிறகு, குந்தி தர்மராஜாவினிடம்சென்று, 'விதுரர் ஜனங்களின்நடுவில் சொல்லாதவர்போல் ஒருசொல்லைச்சொன்னார். அவருக்கு நீயும் அப்படியே என்று அங்கீகரித்து மறுமொழிசொன்னாய். எங்களுக்கு அதுதெரியவில்லை. நாங்கள் அதைத்தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமானால், அப்படித்தெரிந்துகொள்வதனால் குற்றம் நேரிடாதிருக்குமானால், உனக்கும் அவருக்கும் நடந்த சம்பாஷணை முழுமையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னாள். யுதிஷ்டிரர், 'விஷத்திலிருந்தும் தீயிலிருந்தும் காத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்றும், 'வழிகளைத்தெரிந்துகொண்டு நக்ஷத்திரங்களால் திசைகளை அறிந்துகொள்ளவேண்

---

[1] தான் வாங்கித் திருப்பிப்போடுகிறான்.

டும்' என்றும், 'சுவர்களையும் பார்த்துவைத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்றும், 'அப்போது சுத்தியுண்டு' என்றும் 'ஜிதேந்திரியனாயிருப்பவன் ராஜ்யத்தையடைவான்' என்றும் விதுரர் எனக்குச் சொன்னார். அதெல்லாம்தெரிந்ததென்று நான் விதுரருக்கு மறுமொழிசொன்னேன்' என்றுசொன்னார். அந்தப்பாண்டவர்கள் பங்குனிமாதம் எட்டாவதுநாள் ரோகிணிநக்ஷத்திரத்தில் புறப்பட்டு வாரணாவதம்போய் நகரத்துஜனங்களைக் கண்டனர்.

நூற்றைம்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் வாரணாவதத்திற் பிரவேசித்தது.)

பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள்வருகிறதை நகரத்துஜனங்களனைவரும் கேட்டு உடனே மிகுந்தசந்தோஷத்துடன் ஸமஸ்தமான மங்களப்பொருள்களோடுங்கூட ஆயிரக்கணக்கான பலவகைவாகனங்களேறிச் சுறுசுறுப்புடன் வாரணாவதநகரத்திலிருந்து அவர்களை எதிர்கொண்டு சென்றனர். அந்த வாரணாவதத்து ஜனங்களனைவரும் அந்தப் பாண்டவர்களை அடைந்து ஜயஜயவென்று ஆசீர்வாதங்களைச்செய்து அவர்களைச் சுற்றிக்கொண்டுநின்றனர். புருஷஸ்ரேஷ்டரும் தேவதையைப்போல் பிரகாசிப்பவருமாகிய தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் அந்த ஜனங்களினால் சூழப்பட்டிருந்தபோது, தேவர்களால் சூழப்பட்ட இந்திரன்போல் விளங்கினார். குற்றமற்றஜனமேஜயரே! பட்டணத்து ஜனங்களால் மரியாதைசெய்யப்பட்ட பாண்டவர்கள், தாங்களும் அவர்களுக்கு மரியாதைசெய்து அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஜனங்கள் நிறைந்ததுமாகிய வாரணாவதத்தில்பிரவேசித்தனர். அந்தவீரர்கள் பட்டணத்தில் பிரவேசித்து அங்கே கிருகத்தில் பிரவேசஞ்செய்தனர். ராஜரே! தேராளிகளிற்சிறந்தவர்களும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான பாண்டவர்கள் தங்கள் கர்மானுஷ்டானங்களில் ஊக்கமுள்ள பிராமணர்களின் கிருகங்களுக்கும் நகராதிகாரிகளின் கிருகங்களுக்கும் வைஸ்யசூத்ரர்களின் கிருகங்களுக்கும் சென்றனர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் நகரத்து ஜனங்களினால் பூஜிக்கப்பெற்றபிறகு, புரோசனனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு தங்கள் கிருகத்திற்குச் சென்றனர். அந்தப் புரோசனன் அவர்களுக்குப் பக்ஷ்யங்களையும் பானங்களையும் ஸுகமான படுக்கைகளையும் சிறந்த ஆஸனங்களையும் கொடுத்

தான். அவனால் மிகஉயர்ந்த பொருள்களைக் கொடுத்து உபசரிக்கப் பெற்றபாண்டவர்கள் நகரத்தில்வஸிக்கும் ஜனங்களினால் ஸேவிக் கப்பெற்றவர்களாக அந்தக்கிருகத்தில்வாஸஞ்செய்தனர். அவர் கள் அந்தக்கிருகத்தில் பத்துராத்திரிகள் வாசஞ்செய்தபின், புரோசனன், மங்களமென்றபெயரையுடைய ஓர் அமங்களமான வீட்டை அவர்களுக்குக் காண்பித்தான். அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ் டர்களான பாண்டவர்கள் புரோசனன்சொல்லினால் தங்கள் ஸாமக்ரிகளுடன் கைலாஸத்தில் யக்ஷர்கள்பிரவேசிப்பதுபோல் அந்தக்கிருகத்தில் பிரவேசித்தனர். தர்மிஷ்டர்களெல்லாரினும் சிறந்தவரான யுதிஷ்டிரர் அந்தவீட்டைப் பார்த்து நெய் அரக்குக் களோடுசேர்ந்த கொழுப்பின் நாற்றத்தை மோந்து இது நெருப் பினுக்காகச்செய்யப்பட்டதென்பதைப்பற்றிப் பீமஸேனனுக்குச் சொல்லலானார்:

'பகைவர்களுக்குப்பரிதாபமுண்டுபண்ணுகிறவனே! இந்த வீடு தீப்பிடிப்பதற்கு எளிதாகச்செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்பது தெளிவாக இருக்கிறது. சணல், குங்கிலியம், முஞ்சம்புல், விழல், மூங்கில்முதலான பொருள்களை எல்லாம் நெய்யில் நனைத்து, இந்த வீடுகட்டும்போது நிச்சயமாகச் சேர்த்திருக்கின்றனர். அப்படியே, இந்தவீட்டைச்சுற்றிலுங்கூடத் தீப்பிடிக்கத்தக்கவையான புல், விழல், பருத்தி, மூங்கில், மரம், பாய் இவைகளும்போடப்பட் டிருக்கின்றன. வீடுகட்டுகிறவேலையில் தேர்ந்தவர்களும் நம்பிக்கை யுள்ளவர்களுமான வேலைக்காரர்கள் இதைச்செவ்வையாகக்கட்டி இருக்கின்றனர். இந்தப் பாபியானபுரோசனன் நம்பின என்னைக் கொளுத்த எண்ணங்கொண்டிருக்கிறான். இந்தப்புத்தியற்றவன் துரியோதனனுக்குவசப்பட்டு அவன்சொற்படியே நடக்கிறான். சிறந்தபுத்தியுள்ள விதுரர் இந்தஆபத்தை அப்போதே அறிந் திருக்கிறார். பீமனே! அதனாலேதான் முன்னமே எனக்கு அவர் குறிப்பித்தனர். புத்தியுள்ளவர்களாகியநாம், எப்போதும் நமது நன்மையைவிரும்புகிறவரும் நமது சிறியதகப்பனாருமாகிய விதுர ரால், இந்தஅமங்களமானகிருகம் துரியோதனன்சொல்லை அனு சரிக்கும் அயோக்கியர்களால் நமக்குத் தெரியாமல் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறதென்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்' என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டபீமஸேனன் சொல்லலானான்:

'இந்தக்கிருஹம் தீக்குரியதாகச் செய்யப்பட்டதென்று நீர் நினை த்தால் நாம் முன்வஸித்திருந்தஇடத்திற்கேசெல்வது நலம். [1 நாம்

1 இந்த அதிகபாடம் அஸ்தினபுரத்தைவிட்டுப் புறப்படும்போதே சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

இதை அறிந்திருந்தும் தனியாகப்போவது ஸரியானகாரியமன்றென்று நான் நினைக்கிறேன். நன்மைநேர்ந்தாலும் தீமைநேர்ந்தாலும் அவர்களுடன்கூடவே நாமும் வஸிக்கவேண்டும். நாம்வெளிப்படுவோமாயின் பயத்தினால்ஓய்ந்திருக்கும் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரன் இது முதல் ராஜ்யத்தில் ராஜாவாக வேரூன்றிப்போவான். ராஜ்யமே அவனுடையதாகிவிடும். இந்த ஜனங்களும் அவன்பக்ஷமாவார். ஆதலால், நாம் கழுத்தில் அடிவைத்துக்கொண்டு கூடவே வஸிப்போம். நமக்குக் காலம் அநுகூலமாகவரும்போது சத்ருவினிடத்திலிருந்து ராஜ்யத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு நமது பிதாவினுடைய ஸம்பத்தையும் ஸௌகத்தையும் நீடூழிகாலம் அநுபவிப்போம். த்ருதராஷ்டிரன்சொல்லை நாம் எதற்காக அநுஸரிக்கவேண்டும்? ராஜாவே! அவர்களிடமிருந்துபிரிந்து வேறாகப்போவதாகியபலஹீனம் உமக்கு வந்ததேன்? ஆபத்துக்களில் நம்மைக் காப்பாற்றுகிற சிறந்தபுத்திமானான விதுரர் இருக்கிறார். பீஷ்மர் ராஜ்யஸௌகத்தைவிரும்பாமையால் ஒருபக்கமும் சேராதவரன்றோ? பாஹ்லீகன்முதலானபெரியவர்கள் எப்போதும் மத்தியஸ்தர்களே. துரோணர் அர்ச்சுனனிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராதலின் நம் பக்ஷமாகவே இருப்பர். ராஜாவே! ஆதலால், கூடவேவஸித்தல்வேண்டும். எவ்வகையிலும் பிரிந்துபோகலாகாது. ராஜாவே! அல்லது, பராக்கிரமத்தில் வெல்லச்சக்தியற்றவர்களும் அற்பர்களும் கபடமுள்ளவர்களும் வஞ்சகஞ் செய்பவர்களுமாகிய அந்த த்ருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் நாம் ஜாக்கிரதையாயிருக்கும்போது என்ன செய்யவல்லராவர்? அவர்கள் எதைச்செய்யார்? முன்னே எனக்கு அவர்கள் மஹாவிஷத்தைக்கொடுக்கவில்லையா? பல்லில் விஷமுள்ள மிகக்கொடிய ஸர்ப்பங்களினால் என்னைக் கடிக்கச்செய்யவில்லையா? ராஜாவே! பிரமாணகோடியில் தூக்கத்தினால் நான் தேகம்தெரியாமலிருந்தபோது த்ருஷ்டியில்விஷமுள்ள கொடிய ஸர்ப்பங்களைவிட்டுக் கடிக்கச்செய்து கங்கையில்வரிசையாக நாட்டினசூலங்களில் அவர்கள் என்னைத் தள்ளிவிடவில்லையா? அப்போது நான் இறந்துபோனேனா? ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தப்பாவிகளால் கெட்ட எண்ணத்தோடுசெய்யப்பட்ட அந்தக்கொடிய ஆபத்துக்களில் எந்த ஈசுவரர் நம்மைரக்ஷித்தாரோ, சராசரமாகிய உலகமனைத்தும் எவருடையஸ்வாதீனமாக இருக்கிறதோ, அவர் இப்போது எங்கே போய்விட்டார்? நாம் எதுவரையில் ஸஹிக்கலாமோ அதுவரையில் ஜாக்கிரதையோடு பொறுத்திருப்போம். எப்போது நமக்குப் பொறுக்கமுடியவில்லையோ அப்போது நம்

முடையஹிதத்தைத் தேடுவோம். இப்போது நாம் அவஸரமாகப் பலத்தினால் யுத்தஞ்செய்து பார்க்கவேண்டியது என்னவிருக்கிறது? ஸாமத்தினாலும் தானத்தினாலும் பேதத்தினாலும் பாதி ராஜ்யத்தை அடைவதற்கு முயல்வோம். அதற்குமேற்பட்டுத்தான் யுத்தம் சிலாக்கியமாகும். ஆதலால், அவர்களுள்ளத்தில் அடிக்கப்பட்ட ஆணியைப்போல் அவர்களுடன்கூடவே வாஸஞ்செய்தல் வேண்டும். மிகப்பயந்தவனைப்போலக்காண்பித்து எங்கும் வேறுபட்டுப்போகலாகாது]' என்று பீமஸேனன் சொன்னான். அதைக் கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் மறுமொழிசொல்லலானார் :

'நாம் அயர்ச்சியில்லாமல் நம்மனத்துக்கு இனியதும் அபாயமில்லாததுமாகிய மார்க்கத்தை இங்கிருந்தே தேடிக்கொண்டு நம்மெண்ணம்வெளிப்படாமல் ஜாக்ரதையோடு இந்தஇடத்திலேயே வஸித்திருப்பது நலமென்று நான் நினைக்கிறேன். அந்தப் புரோசனனுக்கு நம்முடையகுறிப்பு வெளிப்படுமானால் அப்போது அவன் சீக்கிரம் செய்யத்தொடங்கி உடனே பலாத்காரமாகவும் தகித்துவிடுவான். இந்தப்புரோசனன் உலகநிந்தனைக்காவது பாவத்திற்காவது பயப்படுகிறவனல்லன். அதனாலேதான் புத்தியற்ற இவன் துரியோதனனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறான். மேலும், நாம் தகிக்கப்பட்டுப்போனபிறகு நமது பிதாமஹராகிய பீஷ்மர் ஏன் கோபிப்பார்? அவர் கௌரவர்களைத்தான் ஏன் கோபமூட்டுவார்? அல்லது, நாம் இங்கே தகிக்கப்பட்டபின் நமது பிதாமஹரான பீஷ்மரும் மற்றக்கௌரவஶ்ரேஷ்டர்களும் தர்மமென்பதைப்பற்றியே கோபிக்கவும் கோபிக்கலாம்; அதனால், என்ன உபயோகம்? நாம் எரிக்கப்பட்டபின் நம்முடைய சிறந்தவம்சத்தினால்சொல்லப்பட்ட மற்றத்தர்மந்தெரிந்த கௌரவஶ்ரேஷ்டர்களும் கோபித்தால் அது நியாயந்தான். ஆனால், நாம் கொளுத்தப்படுவதற்குப் பயந்து ஓடுவோமாயின் ராஜ்யத்திற்காசைப்பட்ட துரியோதனன் சாரர்களைக்கொண்டு நம்மெல்லாரையும் கொன்றுவிடுவான். நாம் ராஜ்யத்திலிராதவர். அவன் ராஜ்யத்திலிருப்பவன். நாம் ஸஹாயமில்லாதவர். அவன் ஸஹாயமுள்ளவன். நமக்குப் பொக்கசமில்லை. அவனுக்குப் பெரியபொக்கசமிருக்கிறது. அவசியம் உபாயங்களினால் கொன்றுவிடுவான். வீரனே! ஆதலால், நாம் இந்தப் பாபியையும் அந்தத் துரியோதனனென்னும்பாபியையும் ஏமாற்றுவதற்காகக் கருத்துவெளிப்படாமல் பற்பலஇடங்களில் வஸித்தல்வேண்டும். அதன்பொருட்டு நாம் வேட்டையேகாரியமாக இந்தப்பூமியில் திரிவோம். அதனால் நாம் ஓடுவதற்குவழிகள் தெரி

ந்துபோம். இப்போதே பூமிக்குள் மிக்கரஹஸ்யமாக ஒரு சுரங்கம்செய்வோம். அதில் நாம் மறைந்துபுறப்பட்டுப்போகும்போது நம்மை அக்கினிதகிக்காது. நாம் இந்தவழியில் ஓடுவதைப் புரோசனனும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களில் ஒருவரும் அறியாமலிருக்கும்படி, நாம் ஜாக்கிரதையாகச் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

நூற்றைம்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஐதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கனகன் சுரங்கஞ் செய்தது.)

ராஜாவே! விதுரருக்குஆப்தனும் ஸமர்த்தனுமாகிய ஒரு 1 கனகன் ஏகாந்தமான ஓர் இடத்தில் பாண்டவர்களை நோக்கிப் பின்வரும் சொல்லைச்சொல்லலானான்: 'நான் திறமையுள்ள சுரங்கவேலைக்காரன். 'பாண்டவர்களின்பிரியத்தை நீ செய்யவேண்டும்' என்றுசொல்லி விதுரரால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களுக்கு நான் என்னசெய்யக்கடவேன்? உம்முடையநன்மையைப் பற்றி மறைவாக மிலேச்சபாஷையில் விதுரர் உமக்குச்சொன்னதும் நீர் அதற்கு ஆகுகவென்று மறுமொழி சொன்னதுமே என்னை நம்புவதற்குக் காரணம். கிருஷ்ணபக்ஷம் சதுர்த்தசி ராத்திரி உமதுக்ருஹத்தின் இந்தவாயிலில் புரோசனன் தீவைக்கப் போகிறான். புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களை அவர்கள் தாயாருடன்கூடக் கொளுத்திவிடவேண்டுமென்பது துர்புத்தியுள்ள அந்தத்துரியோதனனுடைய நிச்சயம்' என்றான். உறுதியான தைரியமுள்ளவரும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அவனுக்கு மறுமொழிசொல்லத்தொடங்கினார்.

'அன்பனே! நீ விதுரருக்குவேண்டியவனென்றும் சுத்தனென்றும் நம்பத்தக்கவனென்றும் அன்பனென்றும் எப்போதும் உறுதியானபக்தியுள்ளவனென்றும் நான் அறிவேன். 2கவியாகியவிதுரருக்குத் தெரியாதகாரியம் ஒன்றுமில்லை. நீ அவருக்கு எவ்வாறோ அவ்வாறே நமக்கும்வேண்டியவன். உன்னிடம் எமக்கு வேற்றுமையில்லை. நாம் விதுரருக்கு எப்படியோ அப்படியே தான் உனக்கும் வேண்டியவராயிருக்கிறோம். எங்களைக் கவியாகிய விதுரர் காப்பாற்றுவதுபோலவே நீயும் காப்பாற்று.

---

1 சுரங்கம்செய்பவன். 2 பரவியஞானமுள்ளவர்.

இந்த வீடு தீப்பிடிக்க எளிதானது. துரியோதனன் கட்டளையினால் புரோசனன் எனக்காகக் கட்டிவைத்ததென்று எனக்குத்தெரியும். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பாபியுமாகிய அந்தத்துர்யோதனனுக்குப் பொக்கசமும் மனுஷ்யஸஹாயமும் இருக்கின்றன. அந்தப் பாபசிந்தையுள்ளவன் எந்தக்காலமும் எங்களைப்பீடிக்கிறான். ஆதலால், நீ தகுந்த யத்தனஞ்செய்து இந்த அக்கினியிலிருந்து எங்களை விடுவிக்கவேண்டும். நாங்கள் இந்த இடத்தில் எரிந்துபோனால் துரியோதனன்விருப்பம் நிறைவேறிப்போம். அந்தத்துராத்மாவான துரியோதனனுடைய இந்தஆயுதசாலை ஆயுதங்களால் நிரம்பிஇருக்கிறது. மதில்சூழ்ந்ததும் பரிஹாரத்திற்கு உபாயமில்லாததுமான இந்தஇடத்தைக்கண்டுபிடித்து இந்தப்பெரியவீடு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவன்செய்யக்கருதிய இந்தக்கெட்டசெய்கையை விதுரர் முன்னமே நிச்சயமாகஅறிந்திருக்கிறார். அதனால் எங்களுக்குத்தெரிவித்தார். விதுரர் முன்னமே கண்டறிந்த அந்த ஆபத்து இதோசமீபத்திலிருக்கிறது. புரோசனனுக்குத்தெரியாமல் எங்களை நீ விடுவிக்கக்கடவாய்' என்றார். அந்தக்கனகன் 'அவ்வாறேயாகட்டும்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து முயற்சியுடன் அகழியையிறைப்பவன்போல் பெருஞ்சுரங்கத்தை உண்டுபண்ணினான். பாரதரே! அந்தவீட்டின்நடுவில் அதிகப்பெரியதாயிராததும் கதவுள்ளதும் பூமிக்குஸமமாக இருப்பதனால் யாருக்கும்தெரியக்கூடாததுமான துவாரத்தை உண்டுபண்ணினான். புரோசனனிடமுள்ள பயத்தினால், அந்தத்துவாரத்தை மறைவாகவேசெய்தான். கெட்டஎண்ணமுள்ள அந்தப்புரோசனன் எப்போதும் அந்தவீட்டின்வாயிலிலேயே வஸித்துக்கொண்டிருந்தான். ராஜாவே! அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் இரவுமுழுதும் ஆயுதபாணிகளாகவே அங்கேவஸித்தனர். பாண்டவர்கள் பகலில் வேட்டையாடிக்கொண்டு காட்டுக்குக்காடு திரிந்தனர். ராஜாவே! அவர்கள் புரோசனனைநம்பாமலிருந்தும் நம்பினவர்கள்போலவும் மனத்தில் ஸந்தோஷமில்லாமலிருந்தும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள் போலவும் நினைக்கச்செய்து ஏமாற்றிக்கொண்டு மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் வாசஞ்செய்தனர். விதுரருடையமந்திரியாகிய அந்தச்சிறந்த கனகனைத்தவிர அந்தநகரத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்கள்யாவரும் இவர்கள்கருத்தை அறியவில்லை.

நூற்றறுபதாவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராத்திரியில் குந்தி பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்தபின் பீமன் அரக்கு மாளிகையைக்கொளுத்திக் குந்தியையும் ஸஹோதரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சுரங்கவழியாக வெளிப்பட்டது.)

ஒருவருஷத்துக்குமேல் ஒற்றுமையானமனத்துடன் வஸித்திருந்த பாண்டவர்களைப் புரோசனன்கண்டு (அவர்கள்) தன்னை நம்பினவர்களென்றறிந்து களிப்புற்றான். அவன்மனத்தில் ஸந்தோஷத்துடன், 'பாண்டவர்களையழிப்பதற்கு இது யுக்தமான காலமென்று நினைக்கிறேன்' என்று ஆலோசனைசெய்தான். கௌரவஶ்ரேஷ்டரும் சிறந்தபுத்திசாலியும் தர்மபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அவனுடைய அந்தஎண்ணத்தையறிந்து கவலையுற்றார். புரோசனன் அவ்வாறு களிப்புற்றிருக்கையில் தர்மந்தெரிந்தவரும் குந்திபுத்ரருமாகிய யுதிஷ்டிரர், பீமஸேனனையும் அர்ச்சுனனையும் நகுலஸஹதேவர்களிருவரையும் பார்த்து, 'இந்தப்பாபிஷ்டனான புரோசனன் நாம் நிரம்பநம்பியிருப்பதாக நினைக்கிறான். கொடியநினைவுள்ள இவன் ஏமாந்திருக்கிறான். ஓடுவதற்கு இதுகாலமென்று நினைக்கிறேன். ஆயுதசாலையில் தீமூட்டிப் புரோசனனையும் எரித்து இங்கே ஆறு மனிதர்களை வைத்துவிட்டுயாருக்குந்தெரியாமல் ஓடிப்போவோம்' என்று சொன்னார். மஹாராஜாவே! பிறகு, குந்தி அன்னதானஞ்செய்வதை வியாஜமாகக்கொண்டு இரவில் பிராமணபோஜனஞ் செய்வித்தாள். ஸ்திரீகளும் அங்கேவந்தனர். பாரதரே! அந்தஸ்திரீகள் இஷ்டப்படி விளையாடிப் போஜனமும் பானமுஞ்செய்து குந்தியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு இரவிலேயே தம்தம்வீடுகளுக்குச் சென்றனர். புரோசனனால் தூதுவிடப்பட்ட ஒருவேடச்சி கெட்டஎண்ணத்துடன் எப்போதும் ஸமயம்பார்த்துக்கொண்டு குந்தியையே அடுத்திருந்தாள். அந்த வேடச்சிக்கும் ஐந்துபுத்திரர்களிருந்தார்கள். முன்னமேயுள்ள பழக்கத்தினால் குந்தியினிடம் ஸ்நேகஞ்செய்துகொண்டு அவளுக்கு ஸகியாயிருந்த அந்த வேடச்சி, பலவகையானதேன்களையும் கிழங்குகளையும் கனிகளையுமெடுத்துக்கொண்டு அன்னத்தைவிரும்பிக் காலத்தினால் தூண்டப்பட்டவளாகப் புத்திரர்களுடன் வந்துசேர்ந்தாள். மிகக்கொடியவளும் ஐந்துபுத்திரர்களுள்ளவளுமான அந்தவேடச்சிகுந்

திக்கு மனமொத்தஸகியாயிருந்தாள். அவள் புத்திரர்களுடன் மதுபானஞ்செய்து மயக்கமுற்று அதனால் அயர்ந்திருந்தாள். ராஜாவே! புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அவள் தன்பிள்ளைகளெல்லாரோடுங்கூடப் பிரஜ்ஞைதப்பி இறந்தவள்போல் அதேவீட்டில் தூங்கினாள். பிறகு, அதிகமாகக்காற்றடிக்கையில் ஜனங்களெல்லாம் தூங்கினபாதிராத்திரியில் பீமன் அந்தவீட்டைப் புரோசனன் எங்கேபடுத்திருந்தானோ அந்த இடத்தில் கொளுத்தினான். அங்கே பீமன் அரக்குமாளிகையின்வாயிலில் தீமூட்டிப் பிறகு அந்தவீட்டைச்சுற்றிலும் அக்னிப்ரதானஞ் செய்தான். சிறந்த புத்தியுள்ள பீமஸேனன் முன்னதாகவே வீட்டையொழித்துக் குந்தியைப் பாண்டவர்களுடன் அந்தச்சுரங்கத்தில் அனுப்பி இருந்தான். நல்லபுத்திசாலியானபீமன் அந்தவீட்டைச்சுற்றிலும் தீயைவைத்து உடனே வீட்டிலிருந்தபொருளையெடுத்துக்கொண்டு அந்தச்சுரங்கவழியாக வெளிப்பட்டான். அந்தவீடுமுழுதும் பற்றிக்கொண்டதையறிந்த பிறகு, பகைவர்களை அடக்குகின்ற பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூடச் சுரங்கத்துக்குள் விரைவாகப் புகுந்தனர். அதன்பிறகு, தீயினுடைய மிகவும் அதிகமான எரிச்சலும் சத்தமும் உண்டாயின. அதனால் அப்போது அந்தஜனக்கூட்டம் விழித்துக்கொண்டது. அந்தவீடு எரிவதைக்கண்டு அந்த வாரணவத நகரத்துஜனங்கள் முகம்வாடினவர்களாய், ‘துரியோதனனால் அனுப்பப்பட்ட புத்திஹீனனான பாவியினால் தான் கெடுவதற்காகவே வீடுகட்டுவிக்கப்பட்டது. அஃது எரிக்கவும்பட்டது. ஆ! ஆ! சீ, சீ! த்ருதராஷ்டிரனுடையபுத்தி அவ்வளவு செவ்வையாயில்லை. அவன் பரிசுத்தர்களான பாண்டுபுத்திரர்களைத் துவேஷிகளைப்போல் எரித்துவிட்டானே! கெடுநினைவுள்ள புரோசனன் கொளுத்தினபிறகு நல்லவேளையாய்த் தானும் இப்போது எரிந்தான். அவன் குற்றமில்லாமல் செவ்வையாக நம்பினவர்களான உத்தமபுருஷர்களைக் கொளுத்தினனே!’ என்று புலம்பிக்கொண்டு இரவில் அந்தவீட்டை நாலுபக்கமும் சுற்றிக்கொண்டு நின்றனர். அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் தாயாருடன் கூட மிகத்துயரமுற்றவர்களாகி அந்தச்சுரங்கத்தின் வழியாக வெளிப்பட்டு யாருக்குந்தெரியாமல் விரைவாகச்சென்றனர். அவ்வாறு தூக்கமில்லாததனாலும் பயத்தினாலும் அந்தவீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூடச் சீக்கிரம் நடப்பதற்குச் சக்தியில்லாதவர்களாயிருந்தனர். அரசர்க்கரசே! அச்சப்படத்தக்க வேகபராக்ரமங்களையுடைய பீமஸேனன் ஒருவனே தன்ஸஹோதரர்களனைவரையும் தாயாரையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றான்.

மிகச்சிறந்த தேகபலமும் பராக்ரமமுமுள்ள வீரனுன அந்தப்பீம ஸேனன் தாயாரைத் தோளிலும் நகுலஸஹதேவர்களை இடுப்பிலும் எடுத்துக்கொண்டும் யுதிஷ்டிரரையும் அர்ச்சுனனையும் இரண்டு கைகளால் பிடித்துக்கொண்டும் மரங்களை மார்பினுல் முறித்துக்கொண்டும் பூமியைக்கால்களினுல் நிரவிக்கொண்டும் வாயுவேகமாக விரைவிற்சென்றுன்.

நூற்றறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள், விதுரர் அனுப்பின தூதன் கொணர்ந்த கப்பலிலேறிக் கங்கையைத்தாண்டியது.)

அதேகாலத்தில் கவியாகியவிதுரர் முன்செய்தஸங்கேதப்படி கங்கையைத் தாண்டுவிப்பதற்காக நல்லநடக்கையுடையவனும் தமக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் முன்னமேதெரிந்தவனும் நம்பத்தகுந்தவனும் அடையாளத்தையும் வாய்ச்சமாசாரத்தையும் தெரிந்துகொண்டவனுமாகிய ஒருமனிதனை அந்தவனத்துக்கு அனுப்பினுர். அவன் அவ்வனத்தில் குறித்தஇடம்சென்று பாண்டவர்களைக்கண்டான். கௌரவர்களாகியஅவர்களைத் தாயாருடன் கூடக் கங்கைக்கரைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனுன். பிறகு, சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமாகிய விதுரர் பாவகினை வுள்ள அந்தப்புரோசனனுடைய அந்தச்செய்கையையும் சாரனுல் தெரிந்துகொண்டார். அதனுல் விதுரரால் அப்போதே ஒரு தெரிந்தமனிதன் அனுப்பப்பட்டான். அவன் தீங்கில்லாத கங்கைக்கரையில் நம்பிக்கையுள்ள மனிதர்களாற் செய்யப்பட்டதும் மனத்தையும் காற்றையும்போல வேகமாகச்செல்லத்தக்கதும் எந்தக்காற்றையும் தாங்குவதும் யந்திரம் பூட்டப்பட்டதும் கொடி கட்டியதுமாகிய ஒருகப்பலைப் பாண்டவர்களுக்குக் காண்பித்தான். அதைக்காண்பித்தபிறகு, முன்பு விதுரர் சொல்லியதை அடையாளமாகச் சொல்லலானுன்:

'யுதிஷ்டிரரே! அடையாளத்திற்காகக் கவியான விதுரருடைய இந்தவசனத்தை நான் சொல்லக்கேளும். அதாவது, 'காட்டையழிப்பதும் குளிரைப் போக்குவதுமாகிய ஒன்று பெருங்காட்டில் வளையிலிருப்பனவற்றைக் கொல்வதில்லை என்றறிந்து அவ்வகையாகத் தன்னை எவன் காத்துக் கொள்ளுகிருனே அவன் ஜீவிப்பனென்றது

தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்று விதுரர் எந்தச்சொல்லைச் சொன்னாரோ அது இப்போது அப்படியேயாயிற்று. இந்த அடையாளத்துடன் அவரால் அனுப்பப்பட்டவனும் நம்பிக்கையுள்ளவனுமாக என்னை அறியும். எல்லாவிஷயங்களிலும் உண்மையை அறிந்தவரும் உயர்ந்தபுத்தியுள்ளவருமாகிய க்ஷத்தாவான விதுரர் துரியோதனனையும் அவன் ஸஹோதரர்களையும் இகழ்ந்து என்னிடம் மற்றொரு சொல்லையும் சொன்னார். அதாவது, 'குந்திபுத்திரரே! கர்ணனையும் தம்பிமார்களுடன்கூடிய துரியோதனனையும் சகுனியையும் ஐயமின்றிச் சண்டையில் வெல்லப்போகிறீர்' என்பதுதான்" என்றான்.

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களும் சிறப்புள்ள கங்காதீரத்திற்குச் சென்றனர். (அங்கே,) செம்படவர்க்கு அரசனும் வீரனும் மிகுந்த தர்மிஷ்ட[illegible]ம் பரபரப்புள்ளவனும் மாலுமியுமாகிய ஒரு செம்படவன் விளக்கின்வெளிச்சத்தினால் பாண்டவர்களைத் தேடிக்கொண்டுவந்தான். அவனை அந்தப்பாண்டவர்கள் கண்டனர். அந்தச்செம்படவன், சிறந்த புத்தியுள்ள விதுரர் மிலேச்சபாஷையினால் பேசினது முதலிய அடையாளங்களெல்லாவற்றையும் அவற்றைப்பாண்டவர்களுக்கு அப்போது தெரிவிக்கத் தொடங்கினான். 'விதுரர் எனக்குச் சிறந்த திரவியங்களை மிகுதியாகக்கொடுத்து, 'நீ கங்கைக்கரையில் வஸித்துக்கொண்டிருந்து பாண்டவர்களைக் கரையேற்றக்கடவாய்' என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட நான், சதுர்த்தசியாகிய இன்றைத்தினம் கங்கையின் ஸமீபத்தில் மான்கூட்டங்களோடு கூடிய இந்தவனத்தில் தூதர்களை அனுப்பித் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். பிரபுக்களே! உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. இப்போது, நீங்கள், துடுப்புக்களோடும் கொடிகளோடும் கூடியதும் ஓட்டையில்லாததும் வீட்டுக்கு ஒப்பானதுமாகிய கப்பலில் ஏறிச்செல்லலாம். இந்தக் கப்பல் ஜலமார்க்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது; ஜலத்தில் நன்றாகப் போகத்தக்கது. உங்களெல்லாரையும் இந்த இடத்திலிருந்து கொண்டுபோய்விடும். ஸந்தேகமில்லை' என்றான். பிறகு, அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்களைத் தாயாருடன் கூடக் கப்பலிலேற்றிக்கொண்டு கங்கையில் போகும்போது, அவர்கள் துக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு, அந்தச்செம்படவன், 'விதுரர் உங்களை உச்சிமோந்து தழுவிக்கொண்டு 'நீங்கள் வியாகுலப்படாமல் க்ஷேமமானமார்க்கத்தில் செல்லுங்கள்' என்று பலமுறை சொன்னார்' என்று திரும்பவுஞ் சொன்னான். ராஜேந்திரரே! விதுரரால் அனுப்பப்பட்ட அந்த

மனிதன் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அந்த வீரர்களுக்கு இவ்வாறு சொல்லிக் கப்பலால் கங்கையைத் தாண்டுவித்தான். கங்கையைத் தாண்டுவித்தபின், அக்கரைசேர்ந்த அவர்களெல்லாரையும்நோக்கி, 'ஜய' என்ற ஆசீர்வாதத்தைச்சொல்லி, பிறகு அவன் தான் வந்தவாறே சென்றான். மஹாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்களும், கங்கையைத் தாண்டினபின், கவியாகிய விதுரருக்கு ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பி, யாருக்குந்தெரியாமல் மறைந்துகொண்டு விரைவாகச் சென்றனர். அந்த வீரர்கள், அவ்விடத்தில் அலைகள் எழும்புகிற கங்கையைத் தாண்டினபிறகு, தென்திசையைநோக்கி வேகமாகப் புறப்பட்டனர். அரசரே! இரவில் நக்ஷத்திரங்களினால் மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டு தெற்குமுகமாக ஒரு காட்டில் இருந்து வேறு ஓர் அடர்ந்த காட்டுக்குச் சென்றனர். பிறகு, களைத்துப் பசிதாகங்களினால் வருத்தமுற்றவர்களாகிப் பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டு மிகுந்தபராக்ரமமுள்ள பீமஸேனனைநோக்கிப் பல முறை பின்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானார்கள். 'நாம் இந்த அடர்ந்தகாட்டில் திசையும் அறியோமே; நடக்கவும் முடியாமலிருக்கிறோமே; இதற்கு மேலான கஷ்டம் என்ன இருக்கிறது? அந்தப் பாவியான புரோசனன் எரிந்துபோனானோ என்னவோ; நாம் அறியோம். நாம் யார் கண்ணி[illegible] அகப்படாமல் இந்தப் பயத்திலிருந்து எவ்வாறு விடுபடுவோம்? பாரதனே! எங்களை எடுத்துக்கொண்டு முன்போலவே துரிதமாகச் செல். நம்முள் நீ ஒருவன்தானே காற்றைப்போன்ற பலமுள்ளவன்' என்றனர். இவ்வாறு தர்மராஜாவினால் சொல்லப்பட்ட மஹாபலசாலியும் வாயுபுத்திரனுமான அந்தப்பீமஸேனன் குந்தியையும் ஸஹோதரர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான்.

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வாரணாவதத்து ஜனங்கள் காலையில் அரக்குமாளிகை எரிந்ததைக் கண்டு புரோசனனும் பாண்டவர்களும் எரிந்துபோனதாக நினைத்து அதனைத் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி தூதனை அனுப்பினதும், திருதராஷ்டிரன் தாயாதிகளுடன் அவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்ததும், பீஷ்மரும் விதுரரும் பேசிக்கொண்டதும்.)

பிறகு, இரவு நீங்கினவுடன், நகரத்துஜனங்கள் அனைவரும் பாண்டவர்களைப் பார்க்க விரும்பித் துரிதமாக அவ்விடம்வந்தனர்.

அந்த ஜனங்கள் நெருப்பை அவித்து அவ்விடத்தில் எரிந்துபோன அரக்கு வீட்டையும் புரோசனனென்னும் மந்திரியையும் கண்டனர். 'பாவச்செய்கையுள்ள துரியோதனனால் பாண்டவர்களை அழிப்பதற்காக இந்தவீடு கட்டப்பட்டது திண்ணம்' என்று அந்த ஜனங்கள் கூவினர். 'த்ருதராஷ்டிரன் மகன் த்ருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரிந்தே பாண்டுபுத்திரர்களை எரித்திருக்கிறான்; ஸந்தேகம் இல்லை. த்ருதராஷ்டிரன் இதைத் தடுத்தவனல்லன். இவர்கள் விஷயத்தில் பீஷ்மரும் த்ரோணரும் விதுரரும் க்ருபரும் மற்றக்குருவம்சத்தவரும் தர்மத்தை அனுஸரிக்கவில்லை; நிச்சயம். ஆ! ஆ! தர்மசிந்தையுள்ளவர்களும் தர்மம் கெட்டுப்போனதை விதியினால் பாராமலிருக்கின்றனர். கல்விகேள்வி உள்ளவர்களும் பணக்காரர்களுக்கு உட்பட்டிருக்கின்றனர். ஆ! ஆ! பெரியவர்களுங்கூட, தர்மிஷ்டர்களும் ஸத்யத்தையும் தவத்தையும் கடைப்பிடித்தவர்களும் கதியற்றவர்களுமாகிய ஸத்புருஷர்களைப் பார்க்கவில்லையே. அவர்களுக்குத் தெய்வந்தான் ஆதாரம். இந்த நாம், துராத்மாவான த்ருதராஷ்டிரனுக்கு, 'உன்னுடைய முக்கியமான விருப்பம் நிறைவேறியது. பாண்டவர்களை எரித்துவிட்டாய்' என்று செய்தி அனுப்புவோம்' என்று கூறினர். பிறகு, அவர்கள் பாண்டவர்களைத் தேடுவதற்காகத் தீயைவிலக்கி, ஐந்து புத்திரர்களோடு எரிக்கப்பட்ட ஒரு நிரபராதையான வேடச்சியைக்கண்டனர். 'இதோ பாருங்கள்! யதுவம்சத்தவளாகிய இந்தக் குந்தி, புத்திரர்களோடு எரிக்கப்பட்டுப் பரிதாபப்படத்தக்கவளாகக் கிடக்கிறாள். ஐயோ!' என்று நகரத்துஜனங்கள் பேசினர். அந்த வீட்டைப் பரிசோதிக்கும்போது, அந்தச் சுரங்கத்தின்வழி சுரங்கவேலை செய்தவனாலேயே மண்போட்டு மூடப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சுரங்கவழி அந்த மனிதர்களால் காணப்படவில்லை. அப்போது, அந்த நகரத்துஜனங்கள் பாண்டவர்களும் மந்திரியான புரோசனனும் அக்னியினால் எரிக்கப்பட்டதை த்ருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியனுப்பினர்.

ராஜாவாகிய த்ருதராஷ்டிரன், மிகப்பெரிய துக்கமான பாண்டுபுத்திரர்களுடைய அந்த மரணத்தைக் கேட்டு மிகத்துயரமுற்றழுதான்; ஆழமான மடு கோடைக்காலத்தில் அடியில் குளிர்ச்சியும் மேலே உஷ்ணமுமாயிருப்பதுபோல, அவன் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் வெளியில் துக்கமும் உள்ளவனாகி இருந்தான். அவன், 'அந்த வீரர்கள் தாயாருடன்கூட எரிந்துபோனதினால், மிகுந்த கீர்த்திபெற்ற என் ஸஹோதரனான பாண்டுமஹாராஜன் இப்போதுதான் முடிவாக இறந்துபோனான். வாரணவதநகரத்துக்குச் சீக்கிரமாக மனிதர்கள் செல்லவேண்டும். அந்த வீரர்களையும் ராஜபுத்ரியாகிய குந்தியை

யும் சிறப்பிக்கவேண்டும். இன்னும் அங்கே அவர்களுக்கு வேண்டியவர்கள் எவர்கள் இறந்துபோயினரோ அவர்களுக்கும் குலத்துக்குத் தக்கபடி பரிசுத்தமாகவும் சிறப்பாகவும் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும். என் வம்சத்தில் ஸந்ததியை அபிவிருத்திசெய்கிறவர்களான மஹாத்மாக்கள் எரிந்துபோயினர். இவ்வாறு ஆனபின், பாண்டவர்களுக்கும் குந்திக்கும் என்ன என்ன நல்ல காரியம் என்னாற் செய்யக்கூடுமோ அவற்றையெல்லாம் நால்[illegible]ணங்களினால் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, [illegible]ஷ்மருடன் கூடச்சேர்ந்த கௌரவர்களனைவரும் த்ருதராஷ்டிரனும் அவனுடைய புத்திரர்களும் ஒற்றையாடை உடுத்துச் சந்தோஷமில்லாமல் ஆபரணங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் நீக்கி மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்கு ஜலதர்ப்பணம் செய்யக்கருதிக் கங்கையைநோக்கிச் சென்றனர். அம்பிகையின் புத்திரனாகிய த்ருதராஷ்டிரன், இவ்வாறு சுற்றத்தாரால் சூழப்பட்டவனாகச்சென்று, பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தான். எல்லாருஞ்சேர்ந்து மிகுந்த வ்யஸனத்தைபடைந்து புலம்பினர். அந்த ஜனங்களில், 'ஆ! கௌரவவம்சத்தவனாகிய யுதிஷ்டிரா!' என்று சிலரும், 'ஆ! பீமா!' என்று மற்றும் சிலரும், 'ஆ! பல்குனா!' என்று பின்னும் சிலரும், 'ஆ! இரட்டையரே!' என்று வேறுசிலரும், குந்தியைப்பற்றிச் சில ஜனங்களும் அழுதுகொண்டு ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தனர். இவ்வாறே நகரத்திலுள்ள மற்ற ஜனங்களும் பாண்டவர்களைப்பற்றி வ்யஸனப்பட்டனர். விதுரர்மாத்திரம் கொஞ்சமாக வ்யஸனப்பட்டார். அவர் [1] உண்மை அறிந்தவரல்லவா? விதுரருக்கு த்ருதராஷ்டிரனுடைய ஹ்ருதயத்திலுள்ளதெல்லாம் தெரியும். அதனால், வித்வான்களிற் சிறந்த விதுரர், 'இவன் பிரம்மதேவனாலேயே கெடு நினைவுள்ளவனாகவும் வஞ்சக எண்ணமுள்ளவனாகவும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்' என்று நினைத்துத் துக்கமுற்ற உறவினரோடுகூட ஜனங்களுக்குத் துக்கத்தைக் காண்பித்துக்கொண்டு மனத்தில் பாண்டவர்கள் எவ்வளவுதூரம் போயிருப்பார் என்று சிந்தையுற்றிருந்தார்; பாண்டவர்களனைவரும் தமது புத்திரரென்றே நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

பிறகு, பீஷ்மர், பாண்டுராஜன்புத்திரர்கள் தாயாருடன்கூட இறந்துபோயினரென்பதைக் கேட்டு மிகத் துயரமுற்றுக் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பினர். 'ஆ! யுதிஷ்டிரா! ஆ! பீமா! ஆ! தனஞ்

1 எல்லாம் அநித்யமென்பதை அறிந்தவரென்பதும் நடந்த விஷயம் தெரிந்தவரென்பதும் இருவகைக் கருத்து.

சயா! ஆ! இரட்டையரே! ஆ! குந்தியே! நீ புத்திரர்களுடன் கூட ஓரிரவில் ஸ்வர்க்கஞ்சென்றாயோ? தாயாருடன்கூட அந்தக் குமாரர்களனைவரும் அங்கேயே முடிந்தனர். அந்தப் பீமனும் தனஞ்சயனும் மனத்தில் வேகமுண்டானபோது பலத்தினால் மந்தர மலையையும் உடைக்கத் திறமையில்லாமற் போகமாட்டாரே! குந்தியும் பாண்டவர்களும் இறந்துபோவார்களென்று நான் நினைக்க வில்லை. அவர்கள் மரணமடைந்திருப்பாராயின் அஃது எவ்வகை யிலும் மாறானது. அந்தத் தர்மராஜன் [1] யுதிஷ்டிரனென்று பிராம் மணர்களால் சொல்லப்பட்டவன். அந்தத் தனஞ்சயனும் பூமியில் உள்ள தேராளிகளுக்குள் மிகச்சிறந்தவனாவான். உறுதியான நியம முள்ளவனும் தர்மதேவதையினால் கொடுக்கப்பட்டவனும் பொய்யா மொழியனும் மங்களகரமான லக்ஷணங்கள் அமைந்தவனும் பாண்டுபுத்திரனுமான யுதிஷ்டிரன் காலன் வசத்தில் எவ்வாறு அகப்பட்டான்? தன்னையே உவமையாகக்கொண்டு பிறர் விஷயத் தில் நடப்பவனெவனோ அந்தக் கௌரவனான யுதிஷ்டிரன், தாயாருடன் கூடவே காலன்வசத்தில் அகப்பட்டதெவ்வாறு? வெகுநாள் காப்பாற்றப்பட்ட மரம் காய்க்குங்காலத்தில் காற்றின் வேகத்தினால் முறிக்கப்பட்டால் எப்படியோ அப்படியே ராஜாவான யுதிஷ்டிரன் ஆயினான். எவன் தனது தந்தையினுடைய யௌவ ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டபின், ஸத்யத்தோடும் தர்மத்தோடுங்கூடிய நடக்கைகளினால் தனக்கும் தன் பிதாவுக்கும் புகழைக்கொண்டுவந்தானோ அந்தப் பிராம்மணப்பிரியனும் ஆய்ந்து பார்ப்பவனுமாகிய யுதிஷ்டிரன், என்னுள்ளத்தில் துயரத்தைநிறுத்தி விட்டுக் காலத்துடன்கூட முழுகிப்போனான். சீ! தெய்வம் பயனற் றது. அவனுடைய தாயாராகிய அந்தக் குந்தி, வனவாஸத்தினால் துக்கத்தை அடைந்திருந்தும், புத்திரர்களிடத்துள்ள மிக்க விருப் பத்தினால் கணவனுடன் அநுமரணஞ்செய்யாமலிருந்தாள். நல்ல குலத்தில் பிறந்தவளாகிய எவள் பதியினாலுண்டான சந்தோஷத்தை ஸ்வல்பகாலந்தானடைந்தாளோ அந்தக் குந்தி தனது விருப்பம் நிறைவேறாமலே புத்திரர்களுடன் இப்போது எரிந்துபோனாள். பீமன் இறந்துபோனானென்பதைக் கேட்டு என்உள்ளம் நம்பவில் லையே. இதை நினைக்கும்போது என் மனம் பலவகையில் துன்பப்படு கிறது. எனது ஹ்ருதயம் என் தேகத்தைவிட்டு வெடித்துப்போகிறது. பருத்த தோள்களும் அழகிய கைகளுமுடையவனும் மேருமலை யின் சிகரத்திற்கொப்பானவனும் யௌவன வயதிலிருப்பவனுமா

[1] யுத்தத்தில் அசையாதவன்

கிய பீமன் இறந்துபோனானென்பதைக் கேட்டு என் உள்ளம் நம்ப வில்லை. பெருங்கொடையாளியும், யுத்தவீரனும், வேகமான கைகளை உடையவனும், ஆயுதப்பிடிவிடாதவனும், நிச்சயமுள்ளவனும், குறி தப்பாதவனும், ரதம் நடத்துவதில் நிபுணனும், தூரத்திலிருந்தடிப் பவனும், அச்சப்படாதவனும், மஹாபராக்கிரமசாலியும், சிறந்த அஸ்திர பலமுள்ளவனும், மனம் சோராதவனும், சிறந்த ஆண்பிள்ளையும், வில்லாளிகளனைவரிலும் சிறந்தவனும், கீழைத் தேசத்தாரையும் ஸௌவீரதேசத்தாரையும் தக்ஷிணதேசத்தாரை யும் ஜயித்தவனும், மூன்று லோகங்களிலும் தன் பராக்ரமத்தைக் கியாதிபெறச்செய்த சூரனும், தான் பிறந்தபோதே குந்திக்கும் வீரனான பாண்டுவுக்கும் மனத்துயரத்தை விலக்கினவனும், இந்திர னுக்கு ஒப்பானவனுமான அர்ஜுனன் காலனுக்கு வசப்பட்டது எவ்வாறு? விருஷபத்தின் [1] திமில்போன்ற தோள்களையுடையவர் களும் ஸிம்மத்துக்கொப்பான பராக்ரமமும் நடையுமுள்ளவர்களும் பகைவர்களை அடக்குகின்றவர்களுமாகிய இரட்டையர்கள் மரணத்தை அடைந்தது எவ்வாறு? ஆ! என் மருமகளே! யது புத்திரி யே! குழந்தைகள் என்னுள்ளத்தில் துன்பத்தை வைத்துவிட்டுக் கிழவனும் மிகத் துன்பமுற்றவனுமாகிய என்னை விட்டு விட்டு எங்கே போயினர்? வாரணவதத்திற்குப் பிரயாணம் போகும் போது வழியில் என்ன சகுனங்களாயிருக்குமோ? குந்தியின் புத்திரர்காள்! உலகத்தில் இவ்வாறு அல்பாயுளுள்ளவர்களாவீர்கள் என்று நீங்கள் எவர்களால் சபிக்கப்பட்டீர்கள்? குந்தி! எனக்குக்குழந் தைகளைக் காண்பி. என்னை நாதனாகவுடைய பாண்டவர்கள் எனக்கு நாதர்களும் எனக்கு நேத்ரங்களுமாயிருந்தனர். ஆ! என் பாண் டவர்களே! ஆ! என் குழந்தைகளே! ஆ! எனது சிங்கக்குட்டி களே! ஆ! எனது உயர்ந்த யானைகளே! ஆ! எனது ஆனந்தத் தை விருத்திசெய்பவர்களே! உங்களால் விடப்பட்ட எனக்கு எல்லா லோகங்களும் இருள் மூடிப்போயின. பாலஸூரியர்களைப் போன்ற ஒளியுள்ள குந்திபுத்திரர்களை நான் எப்போது காண்பேன்? என் புத்திரர்களைப்போலச் சந்தோஷம் உண்டுபண்ணுகிறவர்களே! சிறந்த கைகளையுடைய உங்களைக்காணாமல் எனக்கு என்ன வழி? நானெங்கே போவேன்? என் குழந்தைகளை எவ்வாறு காண்பேன்? ஆ! யுதிஷ்டிரா! ஆ! பீமா! ஆ! ஆ! பல்குனா! ஆ! இரட்டைய ரே! போகாதேயுங்கள்; திரும்புங்கள்; என்மேலுள்ள கோபத்தை விடுங்கள்' என்றார். எள்ளும் ஜலமும் விட்டுக்கொண்டிருக்கும்

---

[1] எருத்தின் கழுத்திலுள்ள கொண்டை.

அந்தப் பீஷ்மருடைய அந்த அழுகையைக்கேட்டு, விதுரர் இடத்தை யும் ஸமயத்தையும் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

'புருஷஶ்ரேஷ்டரே! நீர் வ்யஸனப்படாதேயும். மிகுந்த தைரி யமுள்ளவரே! துயரத்தை ஒழித்துவிடும். அவர்களுக்கு மரண மில்லை. காலத்திற் செய்யவேண்டியது என்னால் செய்யப்பட்டது. பாரதரே! அவர்களுக்காக இந்த ஜலத்தை நீர் விடாதேயும்' என்ற இந்தச் சொல்லைக் கௌரவர்கள் காதில் படாமலிருக்கும்படி விது ரர் பீஷ்மருக்குச் சொன்னர். ஜனமேஜயராஜரே! அந்தக் கூட் டத்தில் பீஷ்மர், விதுரர் அருகிற்சென்று, கண்ணீர்மிகுதியால் தடைப்பட்ட குரலோடு அவரைப்பார்த்து மெல்லமெல்லப் பின் வருமாறு சொல்லலானர். 'அன்பனே! மஹாபலசாலிகளான அந் தப் பாண்டுவின் புத்திரர்கள் எவ்வாறு ஜீவிக்கின்றனர்? பாண்டுவின் வர்க்கம் நமக்காக அழிக்கப்படாமலிருந்ததெவ்வாறு? என்னைத் தலைமையாகக்கொண்ட அந்தக் கௌரவர்கள், கருடனால் அவர் தாயார் விடுவிக்கப்பட்டதுபோல், பெரும்பயத்திலிருந்து விடுவிக் கப்பட்டுக் கைதூக்கி விடப்பட்டதெவ்வாறு?' என்றார். ஜனமே ஜயரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தத் தர்மாத்மாவான விது ரர், கௌரவர்கள் கேட்காமலிருக்கும்படி, ஆச்சர்யமான செய்கை யையுடைய பீஷ்மருக்குச் சொல்லத்தொடங்கினர். 'த்ருதராஷ் டிரன், சகுனி, ராஜாவாகிய துரியோதனன் இவர்களால் பாண்டு புத்திரர்களை அழித்துவிடுதற்காகப் புத்தியில் நிச்சயம் செய்யப் பட்டது. அப்போது நானும், அந்தப் பாவியான புரோசனனு டைய எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனைக்கொல்லக் கருதின வனாக அவர்களோடு ஒத்திருந்தேன். பிறகு, திருதராஷ்டிரபுத்திர னாகிய துரியோதனனுடைய கட்டளையினால் அரக்குமாளிகைக்குப் போய்க் குந்தியைப் புத்திரர்களுடன் அதில் கொளுத்துவதற்குப் புரோசனன் நியமிக்கப்பட்டிருந்தபோது, கனகனை வரவழைத்து அங்கே சுரங்கத்தையும் அதன் வாயிலையும் வெகு மறைவாகச்செய் வித்து, அந்தப்பாண்டு புத்திரர்கள் குந்தியுடன்கூட அந்தக்காலத் தில் எரிவதற்கு முன்னமே என்னால் வெளிப்படுத்தப்பட்டனர். நீங்கள் வ்யஸனத்தில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டாம். அதன் பிறகு, நான் குந்தியைப் புத்திரர்களுடன்கூடக் கப்பலில் ஏற்றி வைத்துக் குந்திக்கும் அவள் புத்திரர்களுக்கும் அபயம்கொடுத்து அரக்குமாளிகையைக் கொளுத்தச்செய்தேன். ஆதலால், உங்களுக் குத் துயரம் வேண்டாம். பாண்டவர்கள் தீங்கிலிருந்து விடுபட் டனர். அரசரே! வீரர்களான பாண்டவர்கள் தாயாருடன்கூட நான் செய்த அந்த உபாயத்தினால் மிகக்கொடிய அக்னிதகனத்தி

னின்றும் வெளிப்பட்டுப்போயினர். இந்தத் துயரம் நீங்களடைய வேண்டாம். பாண்டவர்கள் ஜீவித்தேயிருக்கின்றனர். காலம் திரும்பிவருகிறவரையில் மறைந்தே சஞ்சரிக்கப்போகின்றனர். அந்தக்காலம் வந்தபிறகு, கிருஷ்ணபக்ஷம் முடிந்தபின் உதயமாகிய நிர்மலமான சந்திரனை உலகம்பார்ப்பதுபோல யுதிஷ்டிரனைப் பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் பார்ப்பார்கள். எவனுக்குத் தனஞ்சயனும் வெல்லமுடியாத பீமஸேனனும் மாத்ரியின் புத்திரர்களாகிய அந்த இரட்டையர்களும் ஸஹோதரர்களோ அவனுக்கு அழிவை நான் நினைக்கவில்லை' என்றார்.

பிறகு, பீஷ்மர் உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சமடைந்து ஸந்தோஷத்துடன் சிறந்தபுத்தியுள்ள விதுரரைக்கொண்டாடி, 'நல்லவேளை! நல்லவேளை!' என்று சொல்லி, 'அன்பனே! யுக்தியாகவும் தகுதியாகவும் சிறந்தகாரியம் உன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நாமும் துக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டோம். பாண்டுவின் வர்க்கமும் அழிக்கப்படாமலிருக்கிறது' என்று சொன்னார். அரசரே! இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுக் கௌரவர்களோடும் நகரத்து ஜனங்களோடும் சேர்ந்து பீஷ்மர் அனேக ஜனங்கள் நெருங்கியிருக்கும் நகரத்தில் பிரவேசித்தார். பிறகு, அம்பிகாபுத்திரனான த்ருதராஷ்டிரன், பாண்டவர்கள் அழிந்துபோனதை உண்மையாக நினைத்து, மந்திரிகளோடும் கர்ணனோடும் சகுனியோடும் புத்திரர்களோடும் கூட மகிழ்ந்திருந்தான். வேந்தரே! வெல்லக்கூடாத பீஷ்மரும் மேன்மையான புத்தியுள்ள விதுரருமாகிய அவ்விருவரும், அரக்குவீட்டுத் தீயிலிருந்து பாண்டவர் விடுபட்டதைநினைத்து மகிழ்ந்தனர். த்ரோணர் முதலானவர்களும் அந்தப் பாண்டவர்களுடைய ஸத்தியத்தினாலும் அடக்கத்தினாலும் குணங்களினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் தேசத்து ஜனங்களுக்கு அவர்களிடமுள்ள அன்பினாலும் அவர்களுடைய தர்மங்களாலும் அவர்கள் விடுபட்டிருப்பதாசவே நினைத்தனர். அவ்வாறே, நகரத்துஜனங்களும், தேசத்து ஜனங்களும், சூரத்தன்மையினாலும் தேககாந்தியினாலும் மகிமையினாலும் வடிவங்களினாலும் தேகபலத்தினாலும் மனோபலத்தினாலும் பாண்டவர்கள் சௌக்கியமாகத்தான் இருப்பார்களென்று நினைத்தனர். மற்றச் சாதாரண ஜனங்களும் அனேகமான ஸ்திரீகளும் ஸந்தேகப்பட்டுக்கொண்டு, 'ஜீவித்திருக்கிறார்களோ, அப்படியின்றி எரிக்கப்பட்டார்களோ?' என்று கூறினர்.

நூற்றறுபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஜதுக்ருஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தாயாரையும் ஸஹோதரர்களையும் ஆலமரத்தினடியில் விட்டுவிட்டு நெடுந்தூரம்போய் ஜலங்கொண்டுவந்த பீமன், தரையில் தூங்கினஅவர்களைக் கண்டு வ்யஸனத்தினால் புலம்பினது.)

அந்தப் பீமன் நடக்கும்போது தொடைகளின் வேகக் காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட காட்டுமரங்கள் கிளைகளுடன்கூடப் பயத்தினால் நடுங்கினவைபோலாயின. அவன் கணைக்காற்காற்று ஆனி ஆடி மாதத்தில் காற்றடிப்பதுபோல அடித்தது. மிகுந்த பலமுள்ள காற்று வழியிலுள்ள கொடிகளையும் செடிகளையும் சாய்த்துவிட்டது. அந்தப் பீமஸேனன், கோபமூட்டப்பட்ட மும்மதமும் பெருகுகின்ற பராக்கிரமமுள்ள அறுபதுவருஷத்திய உத்தம யானையைப்போலக் கோபித்து, அந்த மார்க்கத்தின் ஸமீபத்தில் முளைத்துப் பூத்தும் காய்த்துமிருக்கும் மரங்களையும் புதர்களையும் முறித்துக்கொண்டும், வனத்திலுள்ள பெருமரங்களை மிதித்துக்கொண்டும் முறித்துக்கொண்டும் சென்றான். கருடனுக்கும் காற்றுக்கும் ஒப்பான வேகமுள்ள அந்தப் பீமஸேனன் செல்லுகின்ற வேகத்தினால் பாண்டவர்களுக்கு மூர்ச்சையுண்டானதுபோலாயிற்று. தூரமாகத் தாண்டவேண்டிய ஆறு குளங்களுள்ள இடத்தைக் கைகளாகிற தெப்பங்களினால் அடிக்கடி தாண்டித் த்ருதராஷ்டிர புத்திரனிடமுள்ள பயத்தினால் வழியில் மறைவாகச் சென்றனர். ஆற்றங்கரைகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும், அந்தப் பீமன், மெல்லியவளும் புகழ்பெற்றவளுமாகிய தன் தாயாரைக் கஷ்டப்பட்டு முதுகிற்சுமந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! கிழங்குகளும் காய்களும் ஜலமும் குறைவானதும், க்ரூரமான பக்ஷிகளும் மிருகங்களுமுள்ளதும், பயங்கரமுமான ஒரு வனப்பிரதேசத்தைச் சாயங்காலத்தில் அடைந்தான். பயங்கரமான மாலைக்காலம் வந்தது. க்ரூரமான பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் சஞ்சரித்தன. அரசரே! அக்காலத்தில் திடீரென்று உண்டான காற்றுக்களினால் இலைகளும் காய்களும் உதிர்ந்தும், மிகுதியாக முறிக்கப்பட்டும் சாய்க்கப்பட்டும் பல மரங்களோடு பின்னிக்கொண்டுமிருக்கின்ற அநேகம் புதர்களாலும் சிறு கிளைகளாலும் மரங்களாலும் திசைகளெல்லாம் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தப் பாண்டவர்கள் களைப்பினாலும் தாகத்தினாலும் மிகுந்த நித்திரையினாலும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி அப்போது நடக்கச் சக்தியற்றவராயினர். அவர்களனைவரும்

ஸௌக்கியமில்லாத பெருங்காட்டில் உட்கார்ந்தனர்; இரவிலேயே இருபத்துநான்கு யோஜனைதூரம் விரைவாகச் சென்றனர். பிறகு, தாகத்தினால் வாடின குந்தி, 'பஞ்சபாண்டவர்களின் நடுவிலிருக்கும் தாயாராகிய நான், நாதனற்றவள்போல, இந்த மஹாவனத்தில் தாகத்தினால் கஷ்டப்படுகிறேன். இனிமேல் ஓர் அடியிலிருந்து ஓர் அடிகூட நடக்க என்னால் முடியாது. இந்த மரத்தினடியிற் படுப்பேன். திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போகட்டும். பீமா! என் சொல்லைக்கேள். கௌரவர்கள் உன் தோள்வலிமைக்கு முன் நிற்கவும் சக்தரல்லர். குந்தியின் புத்திரா! ஏன் அஞ்சுகிறாய்? இந்தப் பூமியில் என் பீமஸேனனைவிட வேறு மஹாரதனில்லை. த்ருதராஷ்டிர புத்திரனிடம் வீணாகப் பயந்துகொண்டு நான் இங்கே தூங்குவதை விரும்பாமலிருக்கிறாய்' என்று சொன்னாள். அவள், பீமன் முதுகிலிருந்துகொண்டே துன்பப்பட்ட மனத்தோடு வழியில் இவ்வாறு அழுதுகொண்டு இரவில் நித்திரையினால் பரவசம் அடைந்தாள். அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுப் பீமஸேனனுடைய மனம், தாயினிடத்துள்ள அன்பினாலும் இரக்கத்தினாலும் கொதிப்புற்றது. அவன் நடக்கவே தொடங்கினான். பிறகு, பீமன் பயங்கரமும் ஜனமில்லாததுமாகிய பெருங்காட்டிற் புகுந்து பரந்த நிழலுள்ளதும் ரமணீயமுமான ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டான். பரதவம்சத்தோனான பீமன், அவர்களெல்லாரையும் அங்கே விட்டு, 'நான் இங்கே ஜலத்தைத் தேடுகிறேன். அதுவரையில் இங்கே களைப்பாறுங்கள். இந்தஸாரஸங்களென்னும் நீர்ப்பறவைகள் இனிமையாகக் கூவுகின்றன. இவ்விடத்தில் பெரிய நீர்நிலை இருக்கவேண்டுமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது' என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயரே! ஜ்யேஷ்ட ஸஹோதரரான யுதிஷ்டிரரால் 'செல்' என்று விடைகொடுக்கப்பெற்ற அந்தப் பீமன் ஸாரஸங்களென்னும் நீர்ப்பறவைகளிருக்குமிடம் சென்றான். அவன் தாமரைவனத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு பெருந்தடாகத்தைக் கண்டான். பரதஶ்ரேஷ்டரே! அதில் தீர்த்தபானஞ்செய்து, ஸ்நானமும் செய்து, ஸஹோதரர்களிடம் அன்புள்ள அந்தப் பீமன் அந்த ஸஹோதரர்களுக்காக ஜலம் எடுத்தான்; பாரதரே! உத்தரீயத்தினால் ஜலத்தைக் கொண்டுவந்தான். அநேகம் தாமரை இலைகளாலும் தனித்தனியே ஜலத்தைஎடுத்துக்கொண்டுவந்தான்; இரண்டு க்ரோச தூரத்திலிருந்து விரைவாகத் தாயாரிடம் வந்து துயரத்தினாலும் களைப்பினாலும் மனத்தில் துயரங்கொண்டு ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்சுவிட்டான். அரசரே! அந்தப் பீமன், மிக்

பயங்கரமான இருண்டகாட்டில் மிகக்குளிர்ச்சியான மரத்தினடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தாயாரையும், அம்மரத்தில் எப்போதும் வஸிக்கும் பிரேத ராக்ஷஸர்களின் பயந்தெரியாமல் தரையில் விரிக்கப்பட்ட கைகால்களையுடையவர்களும் நீண்ட குறட்டையோடு அண்ணாந்த வாய்களையுடையவர்களும் பெருஞ்சரீரங்களுள்ளவர்களும் தூக்கத்தினால் தங்கள் சக்திவிலகினவர்களும் ஐந்து இந்திரர்களைப்போல மஹாபலசாலிகளுமான ஸஹோதரர்களையுங்கண்டு மிகுந்த துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுப் புலம்பத்தொடங்கினான். '[1] மிகுந்த பாக்கியக் குறைவுள்ள நான், பூமியில் படுத்திருக்கும் ஸஹோதரர்களை இப்போது பார்க்கிறேனே; இதைவிட அதிக கஷ்டம் பார்க்கக்கூடியது என்னவிருக்கிறது? எவர்கள் முன்னே வாரணாவதநகரத்தில் உயர்ந்த சயனங்களில் நித்திரையை அடையாமல் இருந்தார்களோ அவர்கள் இப்போது தரையில் தூங்குகின்றார்களே! சத்துருக்களுடைய கூட்டத்தை மிதிப்பவராகிய வஸுதேவருடைய ஸஹோதரியும், குந்திபோஜன் புத்திரியும், எல்லா நல்ல லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவளும், விசித்ரவீரியனுடைய மருமகளும், மஹாத்மாவான பாண்டுவின் மனைவியும், எங்கள் அன்னையும், தாமரைப் புஷ்பத்தினுள்ளிருக்கிற காய்போன்ற நிறமுள்ளவளும், மிகமெல்லியவளும், மிகுந்த விலைபெற்ற சயனத்தில் வழக்கப்பட்டவளுமாகிய இந்தக் குந்தி தனக்குத்தகாத இந்தத்தரையில் அவ்வாறே படுத்திருக்கக் காண்கிறேனே! தர்மனிடமிருந்தும் இந்திரனிடமிருந்தும் வாயுவினிடமிருந்தும் எவள் இந்தப் புத்திரர்களைப் பெற்றாளோ அரண்மனையில் படுப்பவளாகிய அவள் இதோ தரையில் களைத்துத் தூங்குகிறாள். இப்போது இந்தப் புருஷஸிம்மங்கள் தரையிற் படுத்திருப்பதைப் பார்க்கிறேனே! இதைவிட வேறு அதிக துக்கம் என்னால் காணக்கூடியது என்ன இருக்கிறது? தர்மந்தவறாதவராகிய எந்த அரசர் திரிலோகாதிபத்தியத்திற்குத் தகுதியுள்ளவரோ அவர் இதோ களைப்புற்றுச் சாதாரண மனிதனைப் போலப் பூமியில் படுத்திருக்கிறார். இதென்ன! இருண்ட மேகம் போலக் கறுத்தவனும் மனிதருள் நிகரற்றவனுமாகிய இந்த அர்ஜுனன் சாமான்யனைப்போலப் படுத்திருக்கிறானே! இதற்கு மேலான துயரம் எது? ரூபத்தின் மேன்மையினால் தேவர்களில் அஸ்வினீ தேவர்கள் எவ்வாறோ அவ்வாறாகிய இந்த நகுல ஸஹதேவர்கள் பிராகிருத மனிதரைப்போல இப்போது பூமியில் உறங்குகின்றனர். எவனுக்கு விரோதிகளும் குலத்தைக் கெடுப்பவருமாகிய ஞாதிகள் இல்லாமலிருப்பரோ அவன், கிராமத்தில் தனித்து முளைத்திருக்கும்

1 இங்கு ஒரு வரி விடப்பட்டது.

மரம்போல, இவ்வுலகத்தில் ஸுகமாக ஜீவிப்பான். எந்த ஒற்றை மரம் கிராமத்தில் ஒன்றாயிருக்குமோ அஃது, இலை காய்கள் நிரம்பினதாகவும் ஞாதிகளில்லாததாகவும் வழிப்போக்கரால் பூஜிக்கப்பட்டதாகவும் 1 சைத்தியமென்ற பெயர் பெற்றிருக்கிறது. எவர்களுக்குச் சூரர்களும் தர்மத்தைப்பற்றினவர்களுமாகிய அனேக தாயாதிகளிருக்கின்றனரோ அவர்களும் உலகத்தில் ஸுகமாக ஜீவித்திருக்கின்றனர்; தீங்கில்லாமலுமிருக்கின்றனர். பலவான்களும் ஸம்பத்து நிரம்பினவர்களும் மித்திரர்களையும் சுற்றத்தாரையும் மகிழ்விப்பவர்களுமான ஜனங்கள் காட்டிலுண்டான மரங்களைப் போல் ஒருவரையொருவர் சார்ந்து ஜீவிக்கின்றனர். நாமோ, கெட்ட புத்திரனோடு கூடியவனும் கெட்டமனமுள்ளவனும் ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்தவனும் மூர்க்கனும் துர்மந்திரிகளோடு சேர்ந்தவனும் கெட்டவனும் பாவச்செய்கையுள்ளவனும் தன்லாபம் ஒன்றிலேயே எண்ணம்வைத்தவனுமான த்ருதராஷ்டிரனால் ஓட்டப்பட்டோம். விதுரருடைய புத்தியின் சக்தியினால் எரிக்கப்படாமல் இருந்தோம். அந்தத் தீயிலிருந்து விடுபட்டு நாம் இந்த மரத்தை அடைந்திருக்கிறோம்; எந்தத் திசைக்குச் செல்வோம்? எல்லாவற்றிற்கும் மேலான கஷ்டத்தை அடைந்தோம். கெட்ட புத்தியுள்ளவனே! சிற்றறிவாளனே! த்ருதராஷ்டிரன் மைந்தனே! எண்ணம் கூடிவந்தவனாக வாழ். உனக்குத் தெய்வத்தின் அனுக்ரஹமிருப்பது நிச்சயம். அதனால், யுதிஷ்டிரர் உன்னைக்கொல்ல எனக்கு அநுமதி கொடாமலிருக்கிறார். மதிகெட்டவனே! அதனால், நீ ஜீவித்திருக்கிறாய். அடா! இப்போதே கோபத்தினால் ஆவேசங்கொண்ட நான் சென்று, புத்திரர்கள், மந்திரிகள், கர்ணன், தம்பிகள், சகுனி இவர்களுடன்கூட உன்னை யமன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவேன். பாவச்செயலுள்ளவனே! தர்மாத்மாவும் பாண்டவர்களில் ஶ்ரேஷ்டருமாயிருக்கிற ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் கோபிக்கவில்லையே; நான் என்ன செய்யமுடியும்?' என்று புலம்பினான்.

இவ்வாறு சொல்லி, சிறந்த கைகளையுடைய பீமஸேனன், கோபத்தால் ஜ்வலிக்கின்ற மனத்தோடு கையினால் கையைப்பிசைந்து பெருமூச்சுவிட்டு மனத்தில் துயரத்துடன் ஜ்வாலை தணிந்த அக்னியைப் போலப் பின்னும் மனத்தளர்ச்சியுள்ளவனாகி, சாதாரண ஜனங்களைப்போல அசைவற்றுத் தரையில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சகோதரர்களைப் பார்த்தான். 'இந்த வனத்திற்குக் கொஞ்சதூரத்தில் நகரமிருப்பதாக அறிகிறேன். விழித்துக்

---

1 வீதியில் முளைத்த குறிப்புள்ள மரம்; அஃது உத்தேசவிருக்ஷம் என்னப்படும்.

கொண்டிருக்கவேண்டிய இடத்தில் இவர்கள் தூங்குகின்றனர். ஐயோ! நான்மட்டும் விழித்திருக்கிறேன். இவர்கள் ச்ரமந்தீர்ந்து விழித்துக்கொண்டபிறகு ஜலத்தைப் பார்ப்பர்' என்று பீமன் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டே தான் மட்டும் அப்போது கண்விழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஜதுக்ருஹபர்வம் முற்றிற்று.
